

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0022/2011

3.2.2011

SPRAWOZDANIE

w sprawie polityki przemysłowej w dobie globalizacji
(2010/2095(INI))

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

Sprawozdawca: Bernd Lange

RR\856046PL.doc

PE445.790v02-00

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	34
OPINIA KOMISJI HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO	40
OPINIA KOMISJI ZATRUDNIENIA I SPRAW SOCJALNYCH	43
OPINIA KOMISJI RYNKU WEWNĘTRZNEGO I OCHRONY KONSUMENTÓW	47
OPINIA KOMISJI ROZWOJU REGIONALNEGO	53
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	59

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie polityki przemysłowej w dobie globalizacji (2010/2095(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając tytuł XVII Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 173 (dawny art. 157 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską), dotyczący polityki przemysłowej Unii i mówiący w szczególności o konkurencyjności przemysłu europejskiego,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 października 2010 r. zatytułowany „Zintegrowana polityka przemysłowa w erze globalizacji. Konkurencyjność i zrównoważony rozwój na pierwszym planie” (COM(2010)0614),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie UE 2020¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie przeglądu wspólnotowej polityki w zakresie innowacji w zmieniającym się świecie²,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 września 2009 r. „Przygotowanie się na przyszłość: opracowanie wspólnej strategii w dziedzinie kluczowych technologii wspomagających w UE” (COM(2009)0512 wersja ostateczna),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie przeglądu śródkresowego polityki przemysłowej – wkład w strategię UE na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia³,
- uwzględniając nieformalne posiedzenie Rady ds. konkurencyjności w dniach 14 i 15 lipca 2010 r.,
- uwzględniając konkluzje z 2999. posiedzenia Rady ds. Konkurencyjności z dnia 1 i 2 marca 2010 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 listopada 2008 r. zatytułowany „Inicjatywa na rzecz surowców: zaspokajanie naszych kluczowych potrzeb w celu stymulowania wzrostu i tworzenia miejsc pracy w Europie” (COM(2008)699),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „EUROPA 2020. Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Unia innowacji” (COM(2010)0546),

¹ Teksty przyjęte, P7_TA-PROV(2010)0223.

² Teksty przyjęte, P7_TA-PROV(2010)0209.

³ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 65.

- uwzględniając z dokument Komisji z dnia 26 kwietnia 2010 r. z DG ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu zatytułowany „Przemysł wytwórczy UE – Jakie są wyzwania i szanse w najbliższych latach?”¹,
 - uwzględniając dokument roboczy Komisji zatytułowany „Sprawozdanie z realizacji programu Small Business Act” (COM(2009)0680),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz zrównoważonej konsumpcji i produkcji oraz zrównoważonej polityki przemysłowej” (COM(2008)0397),
 - uwzględniając sprawozdanie pt. „Promowanie innowacyjnych modeli biznesowych korzystnych dla środowiska” opublikowane w listopadzie 2008 r. i sporządzone w imieniu Komisji,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 lipca 2007 r. zatytułowany „Przegląd śródkresowy polityki przemysłowej – wkład w strategię UE na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” (COM(2007)0374),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0022/2011),
- A. mając na uwadze, że światowy kryzys gospodarczy wpłynął na przemysł europejski, przez co utrudnił mu jeszcze bardziej dostosowanie w obliczu wyzwań związanych z globalizacją, zmianą klimatu, wyczerpywaniem się zasobów, przemianami demograficznymi i przejściem do przemysłu opartego na wiedzy i wydajności, co głęboko wpływa na rozwój przemysłu, rynek pracy i perspektywy na przyszłość,
- B. mając na uwadze, że aby móc przezwyciężyć skutki kryzysu oraz zmierzyć się z tymi wyzwaniami, UE potrzebuje takiej polityki przemysłowej, która obejmuje aspekty konkurencyjności, zrównoważonego rozwoju i godziwych warunków pracy oraz może jednocześnie przyczynić się do pobudzenia gospodarki, zwiększenia zatrudnienia, ograniczenia degradacji środowiska oraz poprawy jakości życia,
- C. mając na uwadze, że polityka przemysłowa w Europie może być udana pod warunkiem, że posiada silne fundamenty w postaci nowego modelu sektora finansowego promującego inwestycje i zapobiegającego spekulacji oraz polityki makroekonomicznej, która prowadzi politykę fiskalną, gospodarczą i budżetową UE w kierunku zrównoważonego wzrostu i zatrudnienia,
- D. mając na uwadze, że niektóre branże przemysłu europejskiego są w stanie permanentnego kryzysu spowodowanego nieuczciwą konkurencją państw trzecich,

¹

szczególnie w dziedzinie stosunków pracy, ochrony środowiska, ochrony własności intelektualnej i przemysłowej,

- E. mając na uwadze, że przemysł europejski musi zmierzyć się z coraz większą globalną konkurencją ze strony krajów uprzemysłowionych, jak również krajów wschodzących, takich jak Chiny, Indie, Brazylia, w obszarach takich jak dostęp do zasobów, innowacje technologiczne, wykwalifikowana siła robocza oraz ukierunkowane i ambitne strategie przemysłowe i innowacyjne,
- F. mając na uwadze, że zwiększanie trwałości i konkurencyjności gospodarki europejskiej i co za tym idzie utrzymanie jej czołowej pozycji w świecie jest możliwe tylko w oparciu o europejską strategię wspierania:
- silnych i wykwalifikowanych zasobów ludzkich o dużym potencjale kreatywności, aktywnie zaangażowanych w działalność innowacyjną i rozwojową,
 - nowych i generujących wartość innowacyjnych technologii/procesów/rozwiązań,
 - prac badawczo-rozwojowych zgodnych z wymogami trwałego wzrostu gospodarczego,
 - łańcucha dostaw służącego dostarczaniu wysokiej jakości towarów i usług,
 - lepszej wydajności organizacyjnej systemu produkcji i zarządzania,
 - ogólnie większej wydajności wykorzystania zasobów, co prowadzi do redukcji emisji dwutlenku węgla,
 - opłacalnych i zrównoważonych rodzajów transportu,
 - inteligentnej i efektywnej logistyki i wysokiej jakości infrastruktury,
 - skonsolidowanego i w pełni operacyjnego jednolitego rynku wewnętrznego,
 - równych szans w stosunkach handlowych z państwami trzecimi,
- G. mając na uwadze, że rozwój bazy przemysłowej w państwach rynków wschodzących stanowi rosnące wyzwanie dla wiodącej pozycji przemysłu europejskiego, a państwa stanowiące największą konkurencję, takie jak Stany Zjednoczone, Japonia i Chiny prowadzą zdecydowaną i aktywną politykę przemysłową wspieraną przez znaczne inwestycje w najbardziej nowatorskie produkty i usługi; w związku z tym, utrzymanie i zwiększanie konkurencyjności przemysłu europejskiego jest niezwykle istotne, aby mógł on nadal napędzać zrównoważony wzrost gospodarczy i zatrudnienie w Europie,
- H. mając na uwadze, że postęp gospodarczy można wspierać za pomocą połączenia odpowiednich regulacji prawnych, inteligentnej, perspektywicznej i ukierunkowanej regulacji i stymulacji rynku, opartej na dokładnych przewidywaniach rozwoju rynku, umacniając w ten sposób światowy trend ku czystym, trwałym i innowacyjnym formom produkcji, dystrybucji i konsumpcji,

- I. mając na uwadze, że priorytetem makroekonomicznym UE powinno być prowadzenie ogólnej polityki na rzecz inwestycji w przemyśle i usługach, szczególnie w czasach kryzysu, gdy wydatki inwestycyjne (zwłaszcza na rzecz zwiększenia zdolności, rządziej na rzecz zwiększenia wydajności) są obcinane w pierwszej kolejności, oraz mając na uwadze, że państwa członkowskie, Unia i samorządy terytorialne powinny określić swoje cele w zakresie inwestycji publicznych (to jest udziału wydatków inwestycyjnych w całkowitej kwocie wydatków publicznych), także w ramach planów oszczędnościowych,
- J. mając na uwadze, że wszelkiego rodzaju ambitna europejska polityka przemysłowa powinna opierać się na silnym rynku wewnętrznym, zarówno w granicach Unii Europejskiej jak i w wymiarze zewnętrznym; w tym kontekście mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma wykorzystanie szans i wyzwań, jakie niesie globalizacja, poprzez połączenie wszelkich instrumentów polityki przemysłowej (jak np. polityka w zakresie badań i rozwoju, polityka regionalna, polityka konkurencji, konwergencja przepisów, polityka handlowa),
- K. mając na uwadze, że dezindustrializacja Europy jest potwierdzonym faktem, który stanowi ryzyko dla naszej pozycji technologicznej i ekonomicznej z uwagi na rosnącą globalizację oraz silną konkurencję ze strony krajów szybko rozwijających się,
- L. mając na uwadze konieczność radykalnego zmniejszenia obciążeń biurokratycznych przedsiębiorstw i uproszczenia ram prawnych i regulacyjnych dotyczących przedsiębiorstw, w poszanowaniu zasad lepszego stanowienia prawa,
- M. mając na uwadze, że światowe zapotrzebowanie na surowce i zasoby stale wzrasta, co powoduje obawy związane z ewentualnymi przerwami w dostawach,
- N. mając na uwadze, że według niemieckiego urzędu statystycznego koszt materiałów może sięgać do 45% kosztów produkcji oraz mając na uwadze, że inteligentne wykorzystanie surowców oraz wydajność energetyczna są w związku z tym rozstrzygające dla przemysłu europejskiego,
- O. przypominając o utracie części rynku UE pomimo wyników niektórych państw członkowskich i podkreślając, że Europa nie zajmuje należnego jej miejsca w dziedzinie zaawansowanych technologii, zwłaszcza nowych technologii informacyjnych i komunikacyjnych (13% wartości dodanej w Stanach Zjednoczonych, 5% w UE); przypominając o spowolnieniu wydajności w sektorze wytwórczym w Europie,
- P. przypominając, że sektor wytwórczy jest głównym nośnikiem przyrostu wydajności – w ramach sektora i w całej gospodarce – a innowacje przemysłowe stanowią jeden z głównych czynników tworzenia nowych usług, a tym samym długotrwałego wzrostu, zwłaszcza w świetle perspektyw demograficznych Unii,
- Q. mając na uwadze, że przemysł jest głównym elementem składowym gospodarki europejskiej, ponieważ stanowi 37% europejskiego PKB, przy uwzględnieniu powiązanych z nim usług, 80% wydatków na badania i rozwój oraz 75% europejskiego wywozu,

- R. mając na uwadze znaczenie tradycyjnych sektorów europejskich, w których wiedza ekspercka ma zasadnicze znaczenie dla gospodarki, oraz mając na uwadze konieczność jej wykorzystania,
- S. mając na uwadze przyjęcie przez światowych konkurentów UE, takich jak Stany Zjednoczone i strefa azjatycka, aktywnej polityki przemysłowej opartej na inwestycjach masowych w badania i rozwój wspierające ich najważniejsze sektory,

Nowa koncepcja zrównoważonej polityki przemysłowej

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja w strategii Europa 2020 oraz w komunikacie dotyczącym zintegrowanej polityki przemysłowej UE uznaje wreszcie znaczenie prężnie rozwijającego się przemysłu, a w szczególności przemysłu wytwórczego, stanowiącego podstawę dla zrównoważonego rozwoju i zatrudnienia w Europie oraz zobowiązuje się do prowadzenia zintegrowanej polityki przemysłowej w myśl zasad społecznej gospodarki rynkowej;
2. przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą zintegrowanej polityki przemysłowej oraz zauważa jej ukierunkowanie na odbudowanie konkurencyjności przemysłu UE; podkreśla, że w tym wypadku, w obliczu globalnych zmian, ważne jest, aby wydajność wykorzystania energii i zasobów stanowiła podstawę europejskiej odbudowy przemysłu, jeśli zamierza się utrzymać jego konkurencyjność w przyszłości;
3. podkreśla to, że różne środki zaproponowane przez Komisję muszą być finansowo dostępne dla konsumentów, zwłaszcza w okresie, kiedy europejska gospodarka, przede wszystkim w nowych państwach członkowskich, nadal odbudowuje się po najgorszym od dziesięcioleci kryzysie;
4. podkreśla to, że zrównoważony rozwój, zdefiniowany podczas konferencji w Johannesburgu w 2002 r., ma być oparty na trzech filarach: gospodarczym, społecznym i środowiskowym, i że aby stworzyć najbardziej konkurencyjną gospodarkę, polityka przemysłowa musi być prowadzona z zachowaniem równowagi pomiędzy tymi trzema czynnikami;
5. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania ambitnej, wydajnej ekologicznie, przyjaznej dla środowiska unijnej strategii przemysłowej w celu odbudowania wydajności produkcyjnej oraz stworzenia dobrze płatnych miejsc pracy wymagających wysokich kwalifikacji na terenie UE;
6. podkreśla potrzebę długotrwałej przewidywalności regulacyjnej i stabilności, które są istotne dla przemysłu w zakresie planowania inwestycji; w związku z tym wzywa Komisję, aby wspólnie z Parlamentem Europejskim i Radą opracowała kompleksowe cele rozwoju dla przemysłu europejskiego na rok 2020, zorientowane na konkurencyjność i zrównoważony charakter przemysłu oraz sporządziła wytyczne, np. dotyczące racjonalnego wykorzystania energii i zasobów, co spowoduje przyspieszenie wzrostu gospodarczego, zwiększenie zatrudnienia i tym samym sprawi, że w Europie zapanuje dobrobyt; w tym kontekście ubolewa nad tym, że w komunikacie Komisji nie przedstawiono konkretnych propozycji;

7. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby w ramach rozważanych obecnie zmian w traktatach europejskich zatrudnienie zyskało tę samą rangę wśród celów Europejskiego Banku Centralnego, co przeciwdziałanie inflacji;
8. podkreśla, że rozwój nie jest możliwy bez solidnej i silnej podstawy przemysłowej; rozumie, że rozwój ten może przyczynić się do zwiększonego tworzenia nowych miejsc pracy i utrzymania poziomu życia obywateli;
9. wzywa władze publiczne do zmniejszenia biurokracji, zapobiegania powielaniu formalności i do zwiększenia przejrzystości w odniesieniu do ram czasowych zakończenia postępowania;
10. podkreśla, że będzie to możliwe jedynie w przypadku przemysłu opartego na wiedzy i posiadającego silne podstawy;
11. podkreśla, że powodzenie nowej zrównoważonej polityki przemysłowej jest możliwe wyłącznie w oparciu o zintegrowane i przekrojowe podejście obejmujące praktyczne międzysektorowe i sektorowe inicjatywy oparte na obiektywnej argumentacji ekonomicznej, dotyczące wspólnych zagadnień o poważnych konsekwencjach dla szeregu sektorów i przynoszące wymierne wyniki dla przedsiębiorców i konsumentów na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym;
12. podkreśla gdzie w ramach struktury kosztów przemysłu europejskiego plasują się ważne sektory, takie jak energia i transport; jest zdania, że konieczna jest dalsza poprawa konkurencyjności tych sektorów poprzez prywatyzację; biorąc to pod uwagę, jest przekonany o potrzebie ograniczenia środków publicznych przedsiębiorstw działających na zliberalizowanych rynkach i podjęcia kroków na rzecz swobodnego świadczenia usług dla wszystkich środków transportu;
13. uważa, że makroekonomiczne regulacje, dzięki którym europejski przemysł może się rozwinąć, muszą zostać opracowane z uwzględnieniem małej ilości zasobów oraz ich wyczerpywania się; w związku z tym, uważa, że celem Europy musi być nie tylko promowanie dzisiejszej konkurencyjności, lecz przede wszystkim zapewnienie jej w przyszłości;
14. jest zdania, że unijna polityka przemysłowa powinna określać strategiczne dziedziny inwestycji, oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do uwzględnienia tych priorytetów w przyszłej perspektywie finansowej, rocznych budżetach oraz strategiach unijnych;
15. podkreśla znaczenie przyjęcia zintegrowanej polityki przemysłowej, w której europejskie inicjatywy w różnych obszarach stanowiłyby uzupełnienie, a nie przeciwieństwo wspólnego celu, jakim jest rozwój;
16. wzywa Komisję do tego, aby szybko zakończyła prace nad unijnym jednolitym rynkiem, co stanowi wstępny warunek konkurencyjności przemysłu i innowacji;
17. podkreśla to, że uczciwa konkurencja w połączeniu z otwartymi rynkami jest niezbędna do tego, aby powstały nowe, dynamiczne gałęzie przemysłu;

18. jest przekonany, że nie tylko sektor publiczny, lecz przede wszystkim sektor prywatny będą odgrywały kluczową rolę w inwestowaniu w restrukturyzację i rozwój nowych sektorów przemysłowych, co przyczyni się zarówno do tworzenia nowych miejsc pracy, jak i przejście na gospodarkę niskoemisyjną opierającą się na wydajnym wykorzystywaniu zasobów; podkreśla ogromne znaczenie wprowadzenia odpowiednich regulacji prawnych, które będą stymulowały inwestycje prywatne;
19. wskazuje, że nowe zintegrowane podejście wymaga skutecznej współpracy w ramach Komisji oraz spójności pomiędzy różnymi strategiami politycznymi Komisji; wzywa Komisję do utworzenia w tym celu stałego zespołu zadaniowego ds. polityki przemysłowej, którego zadaniem będzie koordynacja i dostosowanie kierunku i działań w ramach obecnej nowej i zintegrowanej strategii europejskiej polityki przemysłowej oraz monitorowanie jej wdrażania;
20. wzywa Komisję do skoncentrowania się w większym stopniu na aspekcie konkurencyjności podczas procesu oceny skutków (testu konkurencyjności) i oceny skutków ex-ante i ex-post (kontroli sprawności), oraz do wdrożenia tego niezwykle ważnego elementu inteligentnej regulacji tak szybko, jak to możliwe we wszystkich służbach Komisji;
21. podkreśla, że Unia Europejska mogłaby stworzyć najbardziej konkurencyjny przemysł na świecie poprzez, między innymi:
 - stosowanie nowych standardów jakości i efektywności,
 - skrócenie czasu wprowadzania na rynek nowych produktów za pomocą zaawansowanych narzędzi, metod i procesów TIK wykorzystywanych do analizy, projektowania, wytwarzania i konserwacji,
 - ułatwianie rozwoju MŚP oraz sektora urządzeń w obrębie łańcucha dostaw,
 - podjęcie bardziej zdecydowanych wysiłków ukierunkowanych na stworzenie synergii między badaniami cywilnymi i wojskowymi;
22. popiera inicjatywę Komisji wyrażoną w punkcie 3 komunikatu, aby systematycznie analizować implikacje polityki przemysłowej dla przyszłego prawodawstwa oraz aby oceniać wdrażanie takiego prawodawstwa, jak również podkreśla konieczność uwzględnienia partnerów społecznych oraz zapewnienia jak największej przejrzystości;
23. zwraca uwagę, że nowa zrównoważona polityka przemysłowa UE może być skuteczna jedynie w ścisłym powiązaniu z polityką przemysłową państw członkowskich i w związku z tym wzywa Komisję do podjęcia w 2011 r. przewidzianych w art. 173 ust. 2 Traktatu Lizbońskiego inicjatyw mających na celu określenie wytycznych i wskaźników, wymianę i rozpowszechnianie najlepszych dostępnych praktyk i technologii, prowadzenie nadzoru i oceny,
24. wzywa Komisję, aby wspólnie z Parlamentem Europejskim i Radą opracowała nowe regulacje prawne, które pozwolą firmom z różnych państw członkowskich na bardziej efektywną współpracę podczas ustalania i realizacji ich priorytetów przemysłowych

oraz zachęca je do tego; uważa, że wzmocni to konkurencyjność produktów wykonanych w Europie i udoskonali reakcje na zmieniające się warunki rynkowe;

25. jest przekonany, że skuteczność nowej zrównoważonej polityki przemysłowej zależy od zaangażowania wszystkich zainteresowanych podmiotów, w tym partnerów społecznych, samorządów terytorialnych, przedstawicieli MŚP i społeczeństwa obywatelskiego. Wzywa się Komisję do wprowadzenia we wszystkich obszarach i działaniach jasno określonej zasady partnerstwa, łącznie ze wspólnym bieżącym prognozowaniem i oceną przewidywanego rozwoju, a tym samym przeglądem strategii/działań/programów;
26. uważa, że cele polityki przemysłowej UE w dobie globalizacji można będzie osiągnąć, wyłącznie jeżeli będzie ona uwzględniała stopień, w jakim strategie polityczne Wspólnoty są dostosowane do obecnych i przyszłych wyzwań stojących przed europejskimi regionami i ich lokalnym przemysłem, w takiej mierze, w jakiej poszczególne obszary polityki UE przyczynią się do wzrostu wydajności i konkurencyjności MŚP, będących najważniejszymi podmiotami przemysłu europejskiego; w tym kontekście podkreśla, że należy dalej analizować regionalny wymiar wpływu zmian gospodarczych, demograficznych, klimatycznych i zmian w sektorze energetycznym, uwzględniając ewentualne różnice między regionami, które powstaną w wyniku tych wyzwań i wpłyną tym samym na homogeniczny rozwój przemysłu UE; podkreśla wiodącą rolę regionów we wspieraniu prawdziwych ekologicznych przekształceń w przemyśle i rozwoju energii odnawialnych;
27. stwierdza, że polityka przemysłowa zależy w dużym stopniu od ochrony przemysłu Unii przed nieuczciwą konkurencją krajów trzecich;
28. wzywa Komisję do szybkiego sporządzenia precyzyjnego harmonogramu działań dotyczących monitorowania procesu wdrażania wspomnianej strategii oraz do przedkładania corocznego sprawozdania z podstępu prac; jest też zdania, że Komisja powinna rokrocznie poddawać ocenie efektywność wytycznych i inicjatyw, celem określenia problemów napotkanych podczas ich wdrażania i powinna zdefiniować dodatkowe cele, aby zapewnić stałą aktualizację europejskiej polityki przemysłowej;
29. zwraca uwagę, że internacjonalizacja jest czynnikiem kluczowym dla konkurencyjności w biznesie; w związku z tym wzywa Komisję do zwiększenia wysiłków na rzecz jak najszerszego promowania wiedzy pozyskanej przez całe spektrum sieci wsparcia dla biznesu, tak aby przedsiębiorstwa będące w trakcie procesu internacjonalizacji mogły z niej skorzystać;
30. podkreśla, że ogólnoeuropejskie struktury i infrastruktura, które mają na celu łączenie źródeł i zasobów, mogłyby przyczynić się do zapoczątkowania ogólnoeuropejskiego modelu przemysłowego, który byłby konkurencyjny na globalnym rynku;

Finansowanie

31. domaga się ambitnego finansowania polityki przemysłowej i infrastruktury, zwłaszcza infrastruktury badawczej, energetycznej, telekomunikacyjnej i transportowej (TEN), to jest ogółu dóbr publicznych tworzących środowisko przedsiębiorstw. W tym kontekście

uważa za konieczne uruchomienie obligacji europejskich – euroobligacji i obligacji na finansowanie projektów – celem umożliwienia Unii finansowania innowacji, infrastruktury i przywracania działalności przemysłowej;

Innowacje

32. podkreśla, że innowacje są siłą napędową polityki przemysłowej, a także wzrostu, i że wszystkie inicjatywy wspierające innowacje powinny:
- opierać się na szerokiej definicji innowacji obejmującej m.in. produkty i systemy produkcyjne, usługi, szkolenia, procesy, organizację, jakość, zarządzanie, upowszechnianie i ochronę,
 - uwzględniać politykę wdrożoną w państwach trzecich i dostosowywać niektóre obszary polityki wewnętrznej UE, jak np. obszary ustanawiające ramy regulacyjne dla pomocy państwa na badania, rozwój i innowacje,
 - obejmować w szczególności przygotowanie projektu, produkcję i zestawienie produktów i usług w obrębie całego łańcucha procesów i tworzenia wartości poprzez wsparcie dla innowacji aż po etapy poprzedzające wprowadzenie produktu do obrotu,
 - być technologicznie neutralne,
 - przede wszystkim mieć na celu stworzenie warunków, które będą sprzyjały inwestowaniu firm w badania, rozwój i innowacje dzięki opłacalnym planom finansowania oraz większej współpracy pomiędzy podmiotami w obrębie różnych gałęzi przemysłu oraz pomiędzy nimi, jak również w obrębie łańcuchów wartości, instytutów badawczych i uniwersytetów,
 - koncentrować się na roli, jaką produkcja odgrywa w fazie innowacji; jeżeli cała produkcja przemysłowa zostanie przeniesiona do innych części świata, produkcja oparta na wiedzy straci swą bazę w Europie i również zostanie przeniesiona, ponieważ pomysłów, które powstają na desce kreślarskiej nie będzie można przetestować w praktyce,
 - przyczyniać się do promowania kreatywności i innowacyjności pracowników w publicznych i prywatnych organizacjach;
33. podkreśla potrzebę wyraźniejszego odróżniania badań od innowacji, które, będąc ściśle powiązane, mają jednak inne cele, a zatem inne instrumenty działania i metody pracy: badania, prowadzone przez przedsiębiorstwa w interesie własnego rozwoju, powinny tworzyć nową wiedzę i powinny mieć charakter poznawczy, niezależny i wiązać się z podejmowaniem ryzyka; innowacje natomiast mają za cel utworzenie nowych produktów, nowych usług i nowych procesów wywierających bezpośredni wpływ na rynek, społeczeństwo oraz na samo przedsiębiorstwo;
34. uważa, że zwłaszcza wyznaczanie wzorców i norm jest czynnikiem wspierającym promowanie innowacji i zrównoważonej konkurencyjności w niektórych sektorach

przemysłowych; wzywa do wzmocnienia europejskiego systemu normalizacyjnego przy użyciu środków sprzyjających upraszczaniu, przejrzystości, redukcji kosztów i zaangażowaniu zainteresowanych podmiotów;

35. podkreśla konieczność lepszej koordynacji między państwami członkowskimi oraz lepszej współpracy między przedsiębiorstwami poprzez tworzenie klastrów, sieci i centrów doskonałości;
36. stwierdza, że konkurencyjność UE w dużym stopniu zależy od zdolności do innowacji, możliwości badawczych i rozwojowych oraz od związku między innowacjami a procesem produkcji;
37. domaga się zdecydowanego zwiększenia wydatków na badania w kolejnym okresie finansowania po 2013 r. (8.PR) (cel UE: 3% PKB na badania i rozwój, 1% PKB finansów publicznych) jako kwestii priorytetowej, tak aby przemysł europejski pozostawał w czołówce technologicznej i był konkurencyjny na skalę globalną, skutecznie wykorzystując w ten sposób prywatne inwestycje; zauważa, że oprócz silnego skoncentrowania badań na procesach innowacyjnych, zarządzaniu, organizowaniu innowacji i angażowaniu w nie pracowników, niezbędne jest prowadzenie badań w zakresie generycznych technologii podstawowych; podkreśla ponadto, że konieczne jest uproszczenie procedur, zarówno administracyjnych jak i dotyczących dostępu do finansowania;
38. zauważa, że wzrost dysproporcji regionalnych w zakresie potencjału badawczego i rozwojowego jest wyzwaniem, którym należy się zająć nie tylko w ramach polityki spójności, lecz również w ramach polityki w dziedzinie badań i innowacji; w związku z tym apeluje, aby oprócz funduszy na badania naukowe dokonano ponownego podziału środków w ramach tych samych programów operacyjnych w celu wspierania innowacji oraz ułatwienia korzystania przez społeczeństwo z wyników prac badawczych stosowanych w rozwiązaniach dostępnych na rynku;
39. zaznacza, że znaczny wzrost inwestycji w badania i rozwój, zarówno w sektorze prywatnym jak i publicznym, jest niezbędny do tego, aby przemysł UE pozostał liderem w dziedzinie technologii i utrzymał światową konkurencyjność w obszarach takich jak odnawialne źródła energii oraz skuteczność transportu; zaznacza, że aby wesprzeć zwiększanie prywatnych inwestycji w badania i rozwój, konieczne są obecność funkcjonujących rynków dla innowacyjnych produktów oraz stabilne warunki inwestowania; jest zdania, że zwiększenie finansowania publicznego badań i rozwoju jest niezbędne do tego, aby zwiększyć inwestycje prywatne oraz zachęcić do współpracy, oraz że uproszczenie procedur finansowania publicznego, zwłaszcza w zakresie unijnych programów ramowych, jest wstępnym warunkiem zwiększenia znaczenia przemysłu;
40. uważa jednak, że aby Europa mogła osiągnąć poziom inwestowania, który jest konieczny do tego, aby innowacja stała się siłą napędową wzrostu gospodarczego, sektor prywatny musi zwiększyć finansowanie badań i rozwoju; w związku z tym wzywa Komisję do analizy barier, które przeszkadzają europejskim przedsiębiorstwom w osiągnięciu takiego poziomu inwestowania, jaki osiągają ich międzynarodowe odpowiedniki, np. firmy amerykańskie, oraz do przedsięwzięcia właściwych środków o

charakterze ustawodawczym oraz nieustawodawczym, jakie uzna za stosowne;

41. jest zdania, że wspólne inicjatywy technologiczne (jak np. CleanSky) stanowią bardzo użyteczne narzędzie skupiania środków państw członkowskich, Unii i sektora prywatnego wokół innowacyjnych projektów, które wywołują silny efekt domina; domaga się zapewnienia finansowania istniejących projektów w celu doprowadzenia ich do końca i uważa za konieczne opracowanie nowych projektów w obiecujących branżach (biotechnologia, nanotechnologia, przemysł kosmiczny, energia odnawialna, nowoczesny transport, nowe materiały itp.);
42. wzywa do systematycznego wykorzystywania i rozwijania dostępnych kompetencji naukowych i technologicznych w państwach członkowskich, szczególnie kluczowych technologii wspomagających;
43. z zadowoleniem przyjmuje powołanie grupy ekspertów wysokiego szczebla celem sporządzenia wspólnej strategii długoterminowej oraz planu działania w zakresie kluczowych technologii wspomagających, aby umożliwić pełne wykorzystanie ich potencjału;
44. zwraca uwagę na wydajność mechanizmu finansowania opartego na podziale ryzyka (RSFF) jako ważnej formy finansowania badań, rozwoju i innowacji przez EBI; zdecydowanie zachęca Komisję do udostępnienia znacznie wyższych kwot, w tym poprzez stworzenie odnawialnych funduszy innowacyjnych ze środków EFRR oraz do wspierania bezpośrednich inwestycji prywatnych oraz innowacyjnych mechanizmów finansowania przedsięwzięć innowacyjnych o wysokim stopniu ryzyka oraz przedsięwzięć z udziałem odpowiednich MŚP; podkreśla również znaczenie zwiększenia dostępu MŚP do programów innowacyjnych poprzez zmniejszenie biurokratycznych obciążeń;
45. jest zaniepokojony niewielkim wykorzystywaniem funduszy strukturalnych przez przedsiębiorstwa na finansowanie innowacyjnych projektów; uważa, że organy zarządzające powinny starać się bardziej rozpowszechniać programy operacyjne wśród przedsiębiorstw i udzielać im wszelkiej niezbędnej pomocy w przygotowywaniu projektów;
46. wzywa Komisję do sporządzenia wykazu najlepszych praktyk w odniesieniu do istniejących i planowanych mechanizmów finansowania, działań fiskalnych oraz bodźców finansowych promujących innowacje, a także wzywa do corocznej aktualizacji i oceny skuteczności prowadzonych działań;
47. domaga się, aby rozważyć wdrożenie nowych mechanizmów alternatywnych, które pozwoliłyby zaradzić brakowi finansowania przedsiębiorstw europejskich, zwłaszcza MŚP; uważa, że mechanizmy te powinny:
 - opierać się na podziale ryzyka między inwestorów prywatnych i inwestorów publicznych, przy wykorzystaniu partnerstwa publiczno-prywatnego,
 - zapewnić optymalizację efektu dźwigni, jaki przynoszą inwestycje publiczne, tak aby pociągał on za sobą poważne inwestycje prywatne,

- uwzględniać specyficzne potrzeby innowacyjnych MŚP, którym brakuje własnych środków i aktywów umożliwiających finansowanie poprzez zadłużenie,
- wspierać wprowadzanie do obrotu na rynku wyników badań europejskich, a także transfer technologii do MŚP, oraz
- wspierać działanie Europejskiego Banku Inwestycyjnego.

Podstawą działania mechanizmów powinny być następujące narzędzia:

- Europejski Fundusz na rzecz Finansowania Innowacji, którego rola polegałaby na inwestowaniu środków w fazie załączkowej i fazie rozwoju w ramach instrumentu kapitału podwyższonego ryzyka,
 - Europejski Fundusz Patentowy, ułatwiający transfer technologii między ośrodkami badawczymi a przedsiębiorstwami, zwłaszcza innowacyjnymi MŚP,
 - pożyczki na bardziej korzystnych warunkach niż oferowane na rynku.
48. uznaje problem UE związany z mniejszą liczbą młodych liderów w dziedzinie innowacji w sektorach intensywnych badań i rozwoju, a zwłaszcza w sektorach biotechnologii i Internetu; w związku z tym podkreśla potrzebę ich rozwoju poprzez pokonywanie barier istniejących w nowych sektorach oraz ściśle monitorowanie innowacyjnych rynków wschodzących i wykorzystywanie kombinacji środków politycznych dostosowanej do szczególnych potrzeb tych rynków;
 49. wzywa Komisję do stworzenia sprzyjającego otoczenia dla przedsiębiorstw w fazie rozruchu (start-up) i oddzielania od przedsiębiorstwa macierzystego (spin-off), poprzez specjalne usługi umożliwiające młodym przedsiębiorstwom pokonanie tradycyjnych barier utrudniających podejmowanie nowych produktywnych działań (bariery infrastrukturalne, dostęp do informacji, koszty usług, zarządzanie własnością intelektualną);
 50. domaga się wreszcie, aby Unia Europejska rozwiązała problem rozdrobnienia europejskiego rynku kapitału podwyższonego ryzyka, przedstawiając propozycję systemu wspólnotowego zapewniającego utworzenie funduszy paneuropejskich;
 51. podkreśla to, że inwestowanie w badania, rozwój i innowacje mogłoby się odbywać poprzez krajowe zachęty podatkowe oraz dostęp do specjalnych środków finansowych, np. kapitału podwyższonego ryzyka;
 52. domaga się dalszego stymulowania technologii w zakresie zrównoważonego rozwoju, tak jak zapoczątkowano to w planie działań na rzecz technologii dla środowiska (ETAP) poprzez powiązanie strategii w obszarze polityki badań, środowiska naturalnego i gospodarki, domaga się sporządzenia ambitnego kolejnego programu ETAP, w ramach którego zostaną połączone działania związane z badaniami, kształceniem, szkoleniem i przemysłem, oraz wnosi o przydzielenie odpowiednich środków finansowych, które pozwolą na jego wdrożenie; podkreśla potrzebę zwiększenia finansowania w ramach strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (planu EPSTE);

53. wzywa przemysł do zaangażowania się w innowacje ekologiczne w celu zwiększenia potencjału zatrudnienia; zauważa w związku z tym, że informowanie przedsiębiorców poprzez przedstawianie nowych możliwości biznesowych będzie mieć kluczowe znaczenie dla powodzenia strategii mającej na celu rozwój gospodarki efektywnie wykorzystującej zasoby oraz zrównoważonych gałęzi przemysłu;
54. sugeruje, aby zastanowić się też nad innymi formami finansowania, wspierającymi rozwój innowacyjnych technologii poprzez zaangażowanie różnych podmiotów na wielu szczeblach – europejskim, krajowym, lokalnym – mając jednocześnie na uwadze stosowanie kilku narzędzi, takich jak, między innymi, partnerstwo publiczno-prywatne czy kapitał podwyższonego ryzyka;
55. wzywa do szczególnie uważnego traktowania wsparcia dla innowacyjności w dziedzinie skutecznego i zrównoważonego wykorzystywania surowców;
56. przypomina, że zamówienia publiczne, na które w UE przypada rocznie 17% PKB, mają duże znaczenie dla europejskiego jednolitego rynku i pobudzania innowacyjności; zwraca uwagę, że konkurenci, tacy jak Chiny i USA, wyznaczyli sobie ambitne cele w zakresie uzyskania innowacyjnych i ekologicznych produktów, i domaga się przyjęcia podobnych celów w UE; wzywa państwa członkowskie i Komisję do uproszczenia i ulepszenia, tam gdzie to konieczne, krajowych i unijnych przepisów dotyczących zamówień publicznych, zgodnie z zasadami dotyczącymi przejrzystości, uczciwości i niedyskryminacji; wzywa Komisję do poinformowania o istniejących możliwościach włączenia kryteriów innowacyjności i trwałego rozwoju do przetargów zgodnie z istniejącymi unijnymi przepisami dotyczącymi zamówień publicznych w duchu strategii Europa 2020 oraz do wspierania korzystania z tych możliwości; podkreśla też, że zasadnicze znaczenie ma dopilnowanie, aby zapewniono wzajemny dostęp do zewnętrznych rynków zamówień publicznych, aby przedsiębiorstwa europejskie mogły działać w sprawiedliwych warunkach konkurencji międzynarodowej;
57. odnotowuje, że przedkomercyjne zamówienia publiczne mogą nadać nowym rynkom decydujący wstępny impuls do stosowania innowacyjnych i ekologicznych technologii, czemu mogłaby towarzyszyć również poprawa jakości i skuteczności usług publicznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do lepszego komunikowania się z organami publicznymi na temat istniejących możliwości dotyczących przedkomercyjnych zamówień publicznych;
58. uważa, że nie powinno się lekceważyć znaczenia zamówień publicznych w pobudzaniu innowacyjnej bazy przemysłowej; wzywa w związku z tym państwa członkowskie UE do wykorzystania pełnego potencjału przedkomercyjnych zamówień publicznych jako motoru innowacji oraz narzędzia poprawy udziału MŚP w zamówieniach publicznych, prowadząc do wyróżnienia i skutecznego stymulowania wiodących rynków dla biznesu europejskiego;
59. wzywa Komisję do podjęcia wzmożonych wysiłków zapobiegających transferowi wiedzy z UE na cały świat, szczególnie do Chin, gdyż proces ten ma charakter jednostronny;

Środki

60. uważa, że można, a wręcz należy przyspieszyć wzrost gospodarczy przez zwiększone wykorzystywanie zasobów;
61. jest przekonany, że wyraźna poprawa wydajności zasobów w odniesieniu do surowców, środków pomocniczych i środków produkcji oraz materiałów podnosi konkurencyjność przemysłu europejskiego w świecie i wzywa Komisję, aby w oparciu o wytyczne przedstawione w komunikacie w sprawie strategii wykorzystywania zasobów (COM(2005) 670) zaproponowała jako priorytet ambitną strategię polityczną UE w zakresie wydajności zasobów, wykorzystując do tego celu planu działania lub, w razie potrzeby, w ramach dyrektywy w sprawie wydajnego wykorzystywania zasobów; Uważa, że działania te obejmują:
- sformułowanie jasnej definicji zasobów ujmującej wszystkie ich aspekty,
 - opracowanie precyzyjnych wskaźników zgodnych z zasadą „od kołyski do kołyski”, służących do monitorowania wydajności zasobów oraz, jeżeli to konieczne, dalszy rozwój odpowiednich norm i wytycznych oraz tworzenie wzorowych, nowych podejść,
 - wyznaczenie celów i określenie instrumentów, które zwiększyłyby wydajność, trwałość oraz ponowne użycie, recykling i przerabianie zasobów UE, a także rozwój przemysłowych systemów produkcji o obiegu zamkniętym,
 - wspieranie prac badawczo-rozwojowych dotyczących zwiększania możliwości recyklingu produktów i ich zawartości materiałowej, a także wspieranie prac badawczo-rozwojowych dotyczących opracowania zamkniętego procesu przemysłowego o minimalnych poziomach przepływów zmarnowanych materiałów i energii,
 - tworzenie wzorowych, nowych podejść, takich jak kontraktowanie zasobów,
 - rozpowszechnianie najlepszych sprawdzonych rozwiązań i wspieranie sieci wydajności zasobów, ukierunkowanych w szczególności na łańcuchy dostaw i MŚP, a także wspieranie agencji wydajności materiałów,
 - opracowanie przyjaznych dla MŚP standardów dotyczących sprawozdań przedsiębiorstw w sprawie zrównoważonego rozwoju, informujących o „bagażu ekologicznym” przedsiębiorstw i prowadzących tym samym do oszczędności kosztów i podnoszenia konkurencyjności przedsiębiorstw, oraz grupowanie, ujednolicanie i rozpowszechnianie stosowania dobrowolnych systemów ekozarządzania, takich jak ISO 14001 lub EMAS;
 - uwzględnienie i zachowanie zgodności z krajowymi inicjatywami w zakresie surowców;
62. podkreśla, że dostępność surowców, w szczególności surowców o znaczeniu strategicznym i ziemi rzadkich, ma zasadnicze znaczenie dla potencjału rozwoju

przemysłu europejskiego. W związku z tym wzywa się Komisję do przedłożenia w pierwszej połowie 2011 r. ambitnej i szeroko zakrojonej strategii w zakresie surowców. Strategia ta nie powinna ograniczać się jedynie do „kluczowych surowców”, jak określiła to Komisja, i powinna obejmować m.in.:

- regularne oceny skutków w odniesieniu do oczekiwanego zapotrzebowania na surowce i ziemie rzadkie (w tym braków w zakresie potencjału, wzrostu cen itp.) oraz krytyczności i zagrożeń dotyczących ich dostaw, a także konsekwencji dla gospodarki UE ogólnie, a szczególnie dla przedsiębiorstw, przy czym wykaz uwzględnianych surowców i ziem rzadkich powinien być regularnie aktualizowany;
- monitorowanie prognoz dotyczących produkcji w państwach trzecich i warunków operacyjnych światowych rynków surowców,
- zwiększenie odzysku i ponownego użycia surowców wtórnych w oparciu o: określenie i wdrożenie ambitnych realistycznych przepisów dotyczących recyklingu, planów, standardów i zachęt, rygorystyczne wdrożenie ramowej dyrektywy w sprawie odpadów oraz przepisów dotyczących odzysku odpadów, eksport odpadów, które mogą być źródłem surowców wtórnych oraz odpowiednie finansowanie badań, a także zwrócenie się do Komisji o rozważenie dalszego stosowania koncepcji odpowiedzialności wytwórcy w celu wspierania realizacji tego celu,
- intensyfikację badań nad substytutami dla rzadko występujących surowców, wyznaczenie zasobów definiowanych jako „rzadko występujące surowce” oraz opracowanie strategii dotyczącej dostarczania takich surowców,
- optymalne wykorzystanie i większy dostęp do surowców występujących w UE, co wymaga m.in. szybkiego wprowadzenia europejskiego systemu informacji geograficznej i wspólnej bazy danych z wykazem surowców, minerałów i nadających się do recyklingu zasobów naturalnych w UE,
- zapewnienie sprawiedliwego dostępu do surowców i ziem rzadkich w oparciu o swobodne i sprawiedliwe umowy handlowe i strategiczne partnerstwa oraz poprzez zawarcie umów o partnerstwie gospodarczym z państwami trzecimi w celu uzyskania odpowiednich dostaw, jednak tylko wtedy, gdy jest to w pełni zgodne z celami rozwojowymi umów o partnerstwie gospodarczym,
- zwiększanie poziomu wymiany z takimi partnerami, jak Japonia i Stany Zjednoczone, w zakresie dostępu do surowców poprzez prowadzenie wzajemnych dialogów, a także z największymi państwami wytwarzającymi surowce, takimi jak Chiny i Rosja,
- w uzasadnionych przypadkach, działania mające na celu rozwiązanie w ramach struktur WTO sporów dotyczących surowców o strategicznym znaczeniu dla przemysłu europejskiego,
- prowadzenie regularnego i bardziej proaktywnego dialogu dotyczącego surowców i ziem rzadkich z państwami afrykańskimi,

- rozpoczęcie konsultacji z państwami trzecimi, które prowadzą politykę zakłócającą międzynarodowe rynki surowców, aby ukrócić stosowanie dyskryminacyjnych strategii politycznych mających negatywny wpływ na gospodarke rynkową,
 - zwiększenie dostępu do surowców odnawialnych przeznaczonych do stosowania w przemyśle oraz wyeliminowanie dyskryminacyjnych przepisów prawa europejskiego, uniemożliwiających stosowanie takich surowców na szerszą skalę,
 - działania wymierzone w ograniczenie nasilających się zjawisk dominacji rynkowej narodowych oligopoli i monopolu oraz ponadnarodowych korporacji w zakresie wydobycia surowców kopalnych i energetycznych, wytwarzania półfabrykatów i handlu nimi,
 - zwracanie uwagi na wykorzystanie biomasy nie tylko jako odnawialnego źródła energii, lecz także jako surowca dla przemysłu, przy jednoczesnym wspieraniu spełniania kryteriów zrównoważonego rozwoju i unikaniu przyjmowania środków zakłócających rynek,
 - plan awaryjny na wypadek nagłego przerwania dostaw niezbędnych surowców z różnych przyczyn;
 - wspieranie małych i średnich przedsiębiorstw opartych na lokalnych surowcach, w tym surowcach rolnych i leśnych;
63. jest zdania, że polityka przemysłowa wymaga przede wszystkim ponownego zrównoważenia działań w zakresie energii na rzecz stworzenia polityki kierowanej popytem, poprawienia sytuacji konsumentów i zlikwidowania zależności wzrostu gospodarczego od wykorzystania energii; uważa w szczególności, że sektory transportu i budownictwa muszą funkcjonować zgodnie z aktywną polityką dotyczącą efektywności energetycznej i prowadzić dywersyfikację na rzecz zrównoważonych, niezanieczyszczających i bezpiecznych źródeł energii oraz że polityka przemysłowa powinna umożliwiać tworzenie takich warunków rynkowych, które zachęcają do dokonywania inwestycji na rzecz większego oszczędzania energii i większej efektywności energetycznej w celu wykorzystywania szerokiej gamy odnawialnych źródeł energii oraz najważniejszych technologii z zakresu mobilności magazynowania energii (zwłaszcza transportu publicznego);
64. jest przekonany, że w celu zagwarantowania bezpieczeństwa inwestycji przemysł potrzebuje ambitnej, ale realistycznej długoterminowej polityki energetycznej, która zagwarantuje konkurencyjne ceny energii i bezpieczeństwo dostaw UE, ograniczy zależność od paliw kopalnych, będzie zachęcać do osiągnięcia efektywności energetycznej i oszczędzania energii w produkcji i konsumpcji, umożliwi produkcję przy jak najmniejszym możliwym poziomie emisji oraz zapobiegnie ubóstwu energetycznemu i „wyciekom” emisji; podkreśla, że pewność prawa, stabilne warunki ramowe, odpowiednie inwestycje i dalsza harmonizacja wewnętrznego rynku energii mają kluczowe znaczenie dla przestawienia na niskoemisyjną produkcję i niskoemisyjne dostawy oraz ograniczenia kosztów przemysłu; podkreśla, że należy w związku z tym w sposób terminowy i gospodarny odnowić i rozbudować infrastrukturę

transeuropejskiej sieci energetycznej, która obejmuje sieci grzewcze i wykorzystuje m.in. siećową infrastrukturę cyfrową i transportową, oraz zwiększyć poziom inteligencji („inteligentne sieci” – ang. „smart grids”) infrastruktury sieci i stosowania inteligentnych liczników, w szczególności dzięki finansowaniu uzyskanemu od Europejskiego Banku Inwestycyjnego;

65. podkreśla znacznie, jakie ma dla europejskiej branży motoryzacyjnej przejęcie prowadzenia w dalszym rozwoju i produkcji samochodów elektrycznych; w związku z tym wzywa Komisję Europejską do przedstawienia, najpóźniej do połowy 2011 r., ram prawnych dotyczących produkcji pojazdów elektrycznych, w szczególności w odniesieniu do normalizacji infrastruktury oraz technologii do naliczania opłat, co zagwarantuje interoperacyjność i bezpieczeństwo infrastruktury; wzywa również Komisję do ustanowienia zharmonizowanych wymogów dotyczących zatwierdzania pojazdów elektrycznych, kładących szczególny nacisk na ochronę zdrowia i bezpieczeństwo, obejmujących zarówno pracowników, jak i użytkowników końcowych;
66. przypomina o ogromnym potencjalne w zakresie tworzenia miejsc pracy i o korzyściach ograniczenia kosztów, jakie zwiększenie efektywności energetycznej ma przynieść; uważa, że przyjmowanie środków obejmujących cele, normy i mechanizmy umożliwiające przeprowadzanie analiz porównawczych w celu osiągnięcia zwiększenia efektywności energetycznej musi zatem stanowić podstawę inicjatyw podejmowanych we wszystkich sektorach przemysłu;
67. wzywa do wprowadzenia innowacyjnych rozwiązań w sektorze ochrony zdrowia i sektorze społecznym, aby w następnych dekadach sektory przemysłu nie borykały się z brakiem siły roboczej i wyższymi kosztami pracy;
68. zwraca uwagę na potencjał inteligentnych technologii w odniesieniu do oszczędności energetycznej;
69. jest przekonany, że konieczne jest stworzenie polityki przewidującej zwiększenie zrównoważonego charakteru systemów transportowych i infrastruktury za pośrednictwem takich środków, jak wydajne technologie, interoperacyjność, innowacyjne rozwiązania w zakresie mobilności, ale i stworzenie lokalnych strategii politycznych dotyczących źródeł zaopatrzenia, w celu dopilnowania, aby łańcuchy dostaw mogły funkcjonować przy bardziej zrównoważonych systemach logistycznych i przy zmniejszonych kosztach operacyjnych;
70. jest przekonany, że nowoczesne technologie TIK mają znaczny potencjał w zakresie stosowania innowacji na rzecz wspierania zrównoważonego rozwoju i ekoefektywności, np. integracji technologii poprzez nakładanie dodatkowych warstw inteligencji na warstwy fizyczne w celu osiągnięcia bardziej wydajnego zarządzania systemami (takimi jak systemy wodociągowe i transportowe); podkreśla potrzebę stworzenia otwartych norm w zakresie TIK, dostępnych dla takich rozwiązań, i w związku z tym apeluje do Komisji o dopilnowanie, aby otwarte normy i zainteresowane strony umożliwiały rozwój właściwych otwartych norm na rzecz zwiększania efektywności wykorzystania zasobów;

71. zwraca uwagę na potrzebę zatrudnienia wystarczającej liczby pracowników z wykształceniem technicznym i wykwalifikowanych robotników; uważa zatem, że konieczne jest zwiększenie inwestycji w obszarze kształcenia i szkolenia; domaga się podjęcia wszelkich starań w celu rozwiązania problemu braku kwalifikacji na wszystkich poziomach, aby sprzyjać zdobywaniu kwalifikacji przez siłę roboczą oraz skierować zainteresowanie absolwentów szkół wyższych na sektor przemysłu poprzez, między innymi:
- międzyinstytucjonalny dialog między właściwymi organami, przedstawicielami przedsiębiorstw a partnerami społecznymi w celu modernizacji planów nauczania, przez włączenie elementów propagujących ducha przedsiębiorczości i zwiększenie wiedzy na temat mechanizmów biznesowych, oraz opracowania skutecznych sposobów przechodzenia ze szczebla edukacji na szczebel zawodowy, w szczególności przy wspieraniu propagowania programów mobilności indywidualnej, takich jak program „Erasmus dla młodych przedsiębiorców” oraz program „Erasmus dla stażystów”,
 - wzmocnienie procesu uczenia się poprzez praktykę w Europie, aby w większym stopniu zbliżyć systemy szkolenia zawodowego do rynku pracy, oraz zwiększanie atrakcyjności szkolenia zawodowego w Europie przez umożliwienie osobom kończącym szkolenie zawodowe wykorzystywanie w większym stopniu zdobytej wiedzy,
 - zapewnienie prawa do uczenia się przez całe życie wszystkim obywatelom, którzy muszą otrzymać możliwość przekwalifikowania się w trakcie kariery zawodowej, co ma zasadnicze znaczenie dla spełnienia zasad równości i solidarności, ale również dla konkurencyjności w czasach kryzysu gospodarczego,
 - innowacyjny sposób szkolenia młodych studentów jako przyszłych pracowników gotowych do tego, by sprostać przewidywanym technologicznym zmianom, a także bliższą współpracę między uniwersytetami i instytutami badawczymi a przemysłem,
 - poprawę jakości oraz szerszy dostęp do kształcenia i szkolenia na wszystkich poziomach, w szczególności w zakresie nauk ścisłych i przedmiotów technicznych (nauka, technologia, inżynieria i matematyka), przez uzgodnione inicjatywy oraz wymianę sprawdzonych praktyk w obszarze kształcenia, szkolenia i innowacyjnych środków dotyczących godzenia życia zawodowego i rodzinnego, a także propagowanie równości kobiet i mężczyzn oraz sprawiedliwości społecznej,
 - skoordynowane działania na rzecz poprawienia nauczania i zwiększania świadomości na temat gospodarczej roli, jaką odgrywają europejskie sektory przemysłu, i konieczności przeprowadzenia ich innowacyjnej transformacji w ramach niskoemisyjnej i oszczędnej pod względem zużycia zasobów gospodarki,
 - dodatkowe uzgodnione i celowe działania na rzecz podnoszenia kwalifikacji, które przyniosą korzyści zarówno pracodawcom, jak i pracownikom w połączeniu z szerszym wykorzystaniem Europejskiego Funduszu Społecznego w tym zakresie,

- stworzenie na szczeblu europejskim systemu analizy porównawczej miejsc pracy i kwalifikacji, by zobrazować poziom sektorów zawodowych, przedsiębiorstw i najbardziej rozwiniętych regionów przemysłowych,
 - tworzenie obserwatoriów zawodów w sektorze przemysłu na szczeblu regionalnym, krajowym i europejskim w celu określenia przyszłych zawodów i zapotrzebowania na specjalistów,
 - tworzenie, modernizację i wzmocnienie budżetów szkół wyższych podnoszących kwalifikacje w zakresie specjalistycznych zawodów przez całe życie oraz umożliwiających przekwalifikowanie się (inżynierowie, informatycy, technicy) lub zacieśnienie współpracy między politechnikami i tymi uniwersytetami nauk stosowanych i placówkami edukacyjnymi, które są w większym stopniu przystosowane do zapewnienia kształcenia zawodowego;
 - ustanowienie, we współpracy z instytucjami szkoleniowymi i partnerami społecznymi, opartych na praktyce programów szkoleń zawodowych, w tym dotyczących przekwalifikowania, oraz programów nauki przez całe życie, zarówno dla pracodawców, jak i dla pracowników,
 - większą mobilność i elastyczność w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego zarówno dla pracodawców, jak i pracowników, przy uwzględnieniu wymogów indywidualnych, zwłaszcza w odniesieniu do MŚP,
 - badanie nowych potrzeb w odniesieniu do zatrudnienia i kwalifikacji, wynikających z tworzenia miejsc pracy w sektorze gospodarki ekologicznej, aby odpowiedzieć na te potrzeby przez organizowanie odpowiednich szkoleń,
 - sprzyjanie ściślejszej synergii między uniwersytetami, kulturą biznesową i przedsiębiorstwami ukierunkowanymi na wiedzę,
 - zachęty do przyjeżdżania do UE dla inżynierów i wykwalifikowanych badaczy z państw trzecich,
 - tworzenie zachęt dla placówek szkolnictwa wyższego w celu odpowiedniego dostosowania programów nauczania;
72. podkreśla potrzebę zachęcania ludzi młodych do wejścia na rynek pracy poprzez godziwie opłacane staże i wysokiej jakości praktyki zawodowe;
73. uważa, że decydujące znaczenie dla gospodarczej, społecznej i ekologicznej przyszłości Unii ma uświadomienie młodym ludziom, że istnieje potrzeba wysokiej jakości specjalistycznego i ogólnego wykształcenia w związku z ich późniejszym zatrudnieniem w przemyśle;
74. podkreśla, że względną niechęć do zakładania własnej działalności gospodarczej można przezwyciężyć przez stworzenie bardziej atrakcyjnego środowiska dla początkujących

przedsiębiorców oraz przez bardziej zintegrowane programy wsparcia takie jak ENTRE:DI oraz specjalne programy takie, jak program „Erasmus dla młodych przedsiębiorców”;

75. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą znalezienia nowych źródeł finansowania dla najważniejszych europejskich przedsięwzięć infrastrukturalnych i popiera stworzenie projektu dotyczącego obligacji UE we współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym;

Uczciwa konkurencja

76. jest przekonany, że istnieje potrzeba udostępnienia instrumentów rynku wewnętrznego do celów prowadzenia europejskiej polityki przemysłowej, aby sprzyjać powstawaniu „europejskich liderów”, ustanawiających globalne poziomy odniesienia w swoich sektorach działalności, takich jak Galileo lub SESAR; wzywa UE do nienakładania zbyt dużych ograniczeń na przedsiębiorstwa europejskie w stosunku do przedsiębiorstw prowadzonych w państwach trzecich;
77. podkreśla, że UE musi zapewnić swoim przedsiębiorcom wzajemny dostęp do zamówień publicznych w przypadku negocjowania dwustronnych i wielostronnych umów z państwami trzecimi, zwiększając jednocześnie skuteczność korzystania przez MŚP z instrumentów ochrony handlu w celu zwalczania praktyk polegających na dumpingu monetarnym, społecznym i ekologicznym, piractwa, podrabiania i nielegalnego kopiowania;
78. wzywa UE do wprowadzenia, podobnie jak Kanada, Stany Zjednoczone, Chiny lub Japonia, wymogu podawania kraju pochodzenia niektórych produktów przywożonych z państw trzecich, aby wymogi w zakresie bezpieczeństwa i jakości w odniesieniu do identyfikowalności miały do nich zastosowanie w takim samym stopniu jak do produktów wytwarzanych w UE;
79. uważa, że w celu wzmocnienia przemysłu europejskiego, a zwłaszcza poprawy konkurencyjności przedsiębiorstw w ramach gospodarki światowej, konieczne jest wprowadzenie przepisów europejskich regulujących oznaczanie pochodzenia (etykiety „Made in”); uważa, że umożliwiłoby to obywatelom i konsumentom dokonywanie świadomego wyboru oraz pobudziło produkcję w Unii Europejskiej, która w wielu przypadkach zakłada przestrzeganie norm jakościowych i wysokich standardów w zakresie produkcji;
80. uważa, że najlepszym instrumentem zagwarantowania ograniczenia negatywnego wpływu CO₂ na środowisko naturalne byłaby umowa wielostronna w sprawie klimatu, ale sądzi, że nie ma dużych szans na zawarcie takiej umowy w najbliższej przyszłości; uważa w związku z tym, że Unia Europejska powinna kontynuować analizę możliwości wdrożenia – w sektorach przemysłowych rzeczywiście narażonych na przenoszenie wysokoemisyjnej produkcji poza UE – odpowiednich instrumentów środowiskowych, stanowiących uzupełnienie systemu aukcji uprawnień do emisji CO₂ w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji, a zwłaszcza „mechanizmu uwzględniającego koszty emisji dwutlenku węgla” w poszanowaniu zasad WTO, gdyż mechanizm ten umożliwiłby zwalczanie ryzyka transferów emisji CO₂ do krajów trzecich;

81. nalega, aby UE badała działalność gospodarczą w państwach trzecich przed przystąpieniem do opracowywania własnych strategii politycznych, oraz wzywa w szczególności Komisję do oceny międzynarodowej pozycji konkurencyjnej przedsiębiorstw europejskich, jako kryterium w ramach kontroli pomocy państwa;

Zrównoważony rozwój sektora przemysłu

82. podkreśla znaczenie stworzenia odpowiednich ram dla przemysłu w celu utrzymania go w Europie oraz dalszego zwiększania jego światowej konkurencyjności; jest przekonany w związku z tym, że strategie polityczne UE powinny opierać się na solidnych ocenach skutków, w których analizowano by wszystkie aspekty gospodarczych, społecznych i środowiskowych korzyści strategii politycznych UE;
83. domaga się podejmowania inicjatyw UE, które pozwalałyby określać warunki rozwoju, innowacyjności i konkurencyjności w różnych sektorach, a następnie podejmować bardziej zdecydowane, uzgodnione i neutralne pod względem technologicznym reakcje polityczne opierające się na zasadach rynkowych oraz określać instrumenty dla tych sektorów, które należy w pełni wykorzystać; uważa, że oznacza to konieczność udoskonalania w efektywny kosztowo sposób przepisów odnoszących się do produktów, takich jak dyrektywa w sprawie ekoprojektu, pełnego wdrożenia dyrektywy w sprawie etykiet efektywności energetycznej oraz konieczność podejmowania pobudzających inicjatyw, takich jak np. inicjatywa „ekologiczne samochody”; w związku z powyższym wzywa do rozpoczęcia długoterminowej kampanii na rzecz zrównoważonej konsumpcji, mającej na celu podniesienie świadomości i zmianę zachowań, a przez to wspieranie nowych innowacyjnych produktów i rozwiązań projektowych;
84. uważa, że istnieje potrzeba utrzymania i wzmocnienia Europy na światowej mapie przemysłu, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że ze zobowiązań UE do inwestycji np. w dziedzinie zmian klimatu i energii wynikają nowe możliwości przemysłowe, co stworzy szanse zatrudnienia na stanowiskach wymagających wysokich kwalifikacji;
85. wzywa Komisję do wyraźnego włączenia tej polityki przemysłowej w prace nad stworzeniem planu działania na rzecz urzeczywistnienia gospodarki niskoemisyjnej do roku 2050, inicjatyw przemysłowych odnoszących się do planu dotyczącego strategicznych technologii energetycznych oraz wizji na rok 2050 w planie działania na rzecz energooszczędnej Europy;
86. domaga się utrzymywania i rozszerzania innowacyjnego finansowania ściśle powiązanego z rynkiem, takiego jak obecny program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP);
87. podkreśla potrzebę przeprowadzania systematycznych kontroli jakości wszystkich nowych aktów prawodawczych z zastosowaniem poniższych kryteriów:
- porady naukowe: jakość dowodów i ich interpretacja,
 - konsultacje: uzyskiwanie opinii „użytkowników” na temat ich doświadczeń

związanych z obowiązującymi regulacjami,

- międzynarodowe analizy porównawcze: porównywanie z ustawodawstwem w najważniejszych państwach, będących konkurentami,
 - zgodność wniosku z powiązaniem prawodawstwem UE,
 - osiągnięcie uproszczenia (w tym dobrowolne działania alternatywne);
88. przypomina, że Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (EFG) stał się narzędziem niezbędnym do tego, aby umożliwić społecznościom przejście z sektorów niekonkurencyjnych do sektorów o charakterze zrównoważonym; podkreśla, że EFG powinien zostać utrzymany, a w razie konieczności rozszerzony;
89. domaga się przyspieszenia działań zmierzających do rozwiązania obecnych trudności oraz do stworzenia jednolitego patentu wspólnotowego, który zapewni skuteczną ochronę prawną wysokiej jakości przy niskich kosztach, oraz zharmonizowanego europejskiego systemu rozstrzygania sporów dotyczących patentów w celu poprawy unormowań prawnych dla własności przemysłowej i intelektualnej, zwiększenia pewności prawa i zwalczania podrabiania produktów, przy jednoczesnym utrzymaniu biurokratycznych kosztów na minimalnym poziomie, zwłaszcza dla MŚP; z zadowoleniem przyjmuje duże poparcie w Radzie dla decyzji Komisji dotyczącej zainicjowania w 2011 r. procedury wzmocnionej współpracy w związku ze wspólnym patentem UE; domaga się ponadto reformy procedur normalizacji (w szczególności w sektorze technologii informacyjno-komunikacyjnych), które powinny zagwarantować otwarte i przejrzyste opracowywanie norm na zasadzie interoperacyjności i tym samym zapewnić konkurencyjność przemysłu europejskiego; uważa, że propagowanie ustanawiania norm na szczeblu międzynarodowym zapewni przewagę technologiczną Europy;
90. zauważa, że zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego ma zasadnicze znaczenie dla konkurencyjności i wzrostu europejskiego przemysłu; podkreśla, że przemysłowi europejskiemu potrzebne są właściwe ramy, w których produkowano by towary i rozwijano usługi na poziomie europejskim, i z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście wnioski o opracowaniu aktu o jednolitym rynku; w związku z przyszłym przyjęciem aktu o jednolitym rynku wzywa Komisję do określenia obszarów, w których należy poprawić skuteczność harmonizacji i zarządzanie, zwłaszcza w obszarach VAT, praw własności intelektualnej i patentu UE, światowej normalizacji, znakowania i norm specyficznych dla poszczególnych sektorów;
91. zachęca państwa członkowskie do podejmowania bardziej pro-aktywnej roli w zarządzaniu jednolitym rynkiem poprzez poprawę współpracy między organami krajowymi i wzmocnienie transpozycji, zastosowania i egzekwowania przepisów dotyczących jednolitego rynku w terenie; wzywa państwa członkowskie do obniżenia kosztów transakcji za pośrednictwem dodatkowych środków, jak skuteczniejsze e-zarządzanie;

92. podkreśla potrzebę wspierania przez władze publiczne rozwoju kluczowych technologii i zwraca uwagę na potrzebę przyspieszenia rozwijania norm, gdyż mają one decydujące znaczenie dla zachowania konkurencyjności przemysłowej UE oraz pobudzania nowego wzrostu, i podkreśla, że ma to w szczególności zastosowanie do rozwijania norm pobudzających innowacyjność jako środka podejmowania pojawiających się wyzwań środowiskowych i społecznych;
93. podkreśla potrzebę uwzględniania szczególnych cech MŚP oraz przedsiębiorstw rzemieślniczych w europejskim systemie normalizacji, zwłaszcza jeśli chodzi o ograniczenie kosztów dostępu do norm, rozpowszechnianie norm (za pośrednictwem publikacji streszczeń) i zapewnienie finansowego wsparcia; podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywają krajowe organy normalizacyjne w propagowaniu i stymulowaniu udziału MŚP oraz przedsiębiorstw rzemieślniczych w procesie normalizacji, w dotrzymanywaniu kroku zasadzie delegacji krajowej;
94. podkreśla znaczenie uwzględnienia aspektów, których obecnie nie obejmuje europejskie prawo patentowe, takich jak „tajemnica przedsiębiorstwa”, aby umożliwić europejskiemu przemysłowi korzystanie z rzetelnej ochrony praw własności w odniesieniu do produktów i procedur, za przykładem takich państw jak Stany Zjednoczone i Japonia;
95. przypomina, że w celu wzmożenia konkurencyjności i technologicznej przewagi przemysłu europejskiego należy:
- przyjąć jako podstawę europejski system normalizacyjny, którego korzyści zostały już udowodnione, oraz dokonać jego konsolidacji tak, aby możliwie najskuteczniej odpowiadał na potrzeby innowacyjnych przedsiębiorstw, a w szczególności na potrzeby MŚP,
 - zwiększyć uczestnictwo przedsiębiorstw, w szczególności MŚP, w procesie normalizacji oraz zagwarantować wysoki stopień prestiżu norm;
96. podkreśla, że ogromny potencjał w odniesieniu do prosperowania przemysłu europejskiego leży nadal w pełnej realizacji rynku wewnętrznego oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do szybkiego usunięcia przeszkód i barier na rynku wewnętrznym;
97. wzywa państwa członkowskie, aby, przyznając, że obowiązek restrukturyzacji spoczywa przede wszystkim na spółkach i partnerach społecznych, stworzyły zespół zadaniowy ds. restrukturyzacji, który będzie nadzorował procesy restrukturyzacji i zapewni sprawne przekształcenie gospodarcze poprzez np. zwiększenie mobilności na rynku pracy, przekwalifikowanie i inne środki gwarantujące innowacyjne i zrównoważone rozwiązania alternatywne dla pracowników i przedsiębiorstw; domaga się zwiększenia roli europejskich funduszy strukturalnych i zintensyfikowania prac badawczo-rozwojowych względem procesów transformacji;

98. domaga się dodatkowych inwestycji w europejską przemysłową siłę roboczą z położeniem szczególnego nacisku na sektorowy dialog społeczny w celu sprostania zmianom strukturalnym wynikającym z globalizacji oraz propagowania skutecznego gospodarowania zasobami i energią; zachęca partnerów społecznych w sektorach, w których spada poziom zatrudnienia do wczesnego stawienia czoła wyzwaniom oraz udzielenia wsparcia w fazie przejściowej zarówno pracownikom, jak i sektorowi; podkreśla znaczenie zachowania bezpieczeństwa w sytuacjach przejściowych dzięki prawidłowo funkcjonującym systemom zabezpieczeń społecznych, jako że może to ułatwić podejmowanie decyzji jednostek o przeniesieniu się do sektorów, w których powstają nowe miejsca pracy;
99. wzywa Komisję do podjęcia inicjatywy polegającej na proponowaniu wsparcia w procesie transformacji zawodowej w celu ograniczenia nierówności społecznej, do propagowania programu godnej pracy MOP, a także do stosowania unijnych wytycznych w sprawie zatrudnienia w celu określenia gwarancji zapewnianych w całym okresie trwania każdej transformacji zawodowej;
100. wzywa do umożliwienia Komisji Europejskiej przyjęcia bardziej aktywnej roli w przeprowadzaniu restrukturyzacji przedsiębiorstw wspólnie z europejską radą zakładową. uważa, że jeżeli przeprowadzana jest taka restrukturyzacja, należy jak najszybciej udostępnić Komisji Europejskiej wszystkie istotne informacje, aby mogła w pełni wykonać swoje zadania jako europejski rozmówca i koordynator dla państw europejskich; jest zdania, że zapewni to również Komisji większe pole manewru przy badaniu i ocenianiu wykorzystywania pomocy państwa do celów restrukturyzacji;
101. wzywa do dokładnej oceny i reformy Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, aby dostęp do niego był szybszy, oraz do zwiększenia jego budżetu w następnej perspektywie finansowej. Sugeruje również założenie europejskiego funduszu dostosowania do stanu środowiska naturalnego;
102. podkreśla, że światowy kryzys gospodarczy wpływa na wskaźniki zatrudnienia w całej Europie, pogarszając tym samym perspektywy społeczno-gospodarcze w UE i zwiększając różnice między regionami; w związku z tym podkreśla, że istnienie konkurencyjnego, zróżnicowanego, uczciwego i zrównoważonego sektora przemysłu, opierającego się przede wszystkim na wydajnych i konkurencyjnych MŚP, ma kluczowe znaczenie dla przyszłości pracowników w całej Europie; uznaje, że młode osoby przejmujące stanowiska powinny korzystać z doświadczenia i kompetencji starszych pracowników;
103. uznaje regionalne zróżnicowanie poziomu rozwoju przemysłowego przede wszystkim w zakresie procesów związanych z deindustrializacją w nowych państwach członkowskich i domaga się włączenia ich do zrównoważonej polityki przemysłowej oraz alokacji zasobów z funduszy strukturalnych w celu wzmocnienia spójności terytorialnej;
104. podkreśla ogromne znaczenie MŚP w przemyśle, zwłaszcza jeśli chodzi o zapewnienie trwałych miejsc pracy na szczeblu regionalnym, a także utrzymania dynamizmu gospodarczego i twórczego oraz wysokiego tempa wzrostu, i wzywa Komisję, aby

- w większym stopniu uwzględniła właściwości i problemy specyficzne dla MŚP, przyspieszając wdrożenie regulacji poświęconej małym przedsiębiorstwom („karta małych przedsiębiorstw”), zajmując się niedociągnięciami w stosowaniu ustanowionych wytycznych, wdrażając odpowiednie konkretne środki, takie jak ograniczenie obciążeń administracyjnych (a także innych aspektów obciążeń regulacyjnych, np. koszty przestrzegania przepisów) i systematycznie stosując test MŚP, tak aby wreszcie osiągnąć wystarczające postępy w zakresie europejskich MŚP,
- wspierała MŚP w dostępie do usług i kompetencji badawczych poprzez konsorcja i fundacje uniwersyteckie oraz struktury pośredniczące między badaniami a rynkiem;
- nie zaniedbała kwestii statutu europejskiej spółki prywatnej, która od wielu lat jest głównym tematem debaty europejskiej,
- nadal zabiegała o poprawę dostępu do możliwości finansowania dla MŚP, a w szczególności opracowała racjonalne możliwości udziału w firmach typu venture capital i wspierała możliwości krótko- i długoterminowego finansowania dla MŚP i ich preferowane źródła finansowania w nowej architekturze rynku finansowego oraz otwierała rynki i tworzyła sprawiedliwe warunki wstępne dla konkurencji, umożliwiając większej liczbie przedsiębiorców i małych firm rozwój i przekształcenie się w przedsiębiorstwa działające na terenie całej Europy,
- zweryfikowała wprowadzoną przez UE definicję małych i średnich przedsiębiorstw pod kątem możliwości zwiększenia jej elastyczności w szczególnych sektorach przemysłowych, w których MŚP nie osiągają określonego poziomu sprzedaży i zatrudnienia ze względu na specyficzną strukturę rynku, ale pod względem wielkości pozostają na średnim poziomie, jednakże ewentualne zmiany nie mogą osłabić skuteczności tej definicji;
- rozwijała świadczenie usług doradczych dla MŚP w zakresie wywozu, a zwłaszcza zdobywanie dostępu do rynków krajów spoza UE, trwałego utrzymania się na tych rynkach oraz ochrony praw własności intelektualnej oraz najlepszego ich finansowego i technologicznego wykorzystywania,
- wzmocniła środki na rzecz umiędzynarodowienia w celu zwiększenia konkurencyjności MŚP i dostosowania ich do wymogów rynku wewnętrznego i globalnego,
- zwiększyła udział MŚP w programach ramowych w zakresie badań i rozwoju poprzez uproszczenie odnośnych procedur i uruchomienie bardziej efektywnego systemu informacji i wsparcia na szczeblu lokalnym,
- wdrażała projekty umożliwiające tworzenie sieci kontaktów między MŚP i większymi przedsiębiorstwami wzdłuż łańcucha wartości,
- zapewniła instrumenty sprzyjające rozwojowi i wzrostowi ekoinnowacyjnych MŚP oraz tworzeniu parków ekoprzemysłowych,

- zbadała, czy średnie i rodzinne przedsiębiorstwa, które nie spełniają kryteriów obecnej definicji MŚP, mają odpowiednią zdolność do wykorzystania istniejących i przyszłych możliwości finansowania badań i rozwoju, kierowanych konkretnie do małych i średnich przedsiębiorstw,
 - zapewniła lepsze dostosowanie podaży do popytu w odniesieniu do patentów, zwłaszcza w przypadku MŚP, oraz zmniejszyła koszty dostępu MŚP do norm;
105. uważa, że konieczny jest przegląd dyrektywy UE w sprawie publicznych ofert przejęcia, aby zapewnić Unii środki umożliwiające sprzeciw wobec projektów, które mogłyby okazać się szkodliwe dla spójności społecznej i stabilności rynku wewnętrznego z perspektywy przemysłowej, gospodarczej i społecznej; jest zdania, że Unia musi mieć możliwość sprzeciwu wobec publicznych ofert przejęcia składanych przez przedsiębiorstwa nieodpowiedzialne społecznie lub nieprzestrzegające kryteriów dobrego zarządzania, a także ofert przejęcia dotyczących sektorów uznanych przez państwa członkowskie za strategiczne, zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii Europejskiej;
106. wzywa do lepszego rozwoju partnerstw publiczno- prywatnych;
107. uważa, że realizacja strategii Europa 2020 oraz osiągnięcie do 2020 r. celów w zakresie klimatu i energii wymagają, by polityka sektorowej pomocy państwa nie była postrzegana jedynie przez pryzmat prawa konkurencji, lecz powinna być w interesie europejskim aktywnie w oparciu o jasne zasady i w przejrzysty sposób wykorzystywana do rozwoju innowacji, konkurencyjności i wprowadzania na rynek produktów zgodnych z zasadami trwałego rozwoju czy też przy restrukturyzacji w przemyśle; sprzeciwia się określonym krajowym programom pomocy państwowej, które nie przestrzegają zasad i tym samym stwarzają nierówne warunki konkurencji;
108. jest zdania, że polityka konkurencji musi wychodzić naprzeciw potrzebom ambitnej polityki przemysłowej, przestrzegając przy tym przepisów dotyczących rynku wewnętrznego.
109. podkreśla, że państwa członkowskie mogą lepiej osiągnąć trwałe i uczciwe rozwój w sektorze przemysłu poprzez stosowanie zasady wzajemności strategii handlowych; zwraca uwagę, że odmienne zasady i przepisy handlowe, które szczególnie dotyczą MŚP, nie powinny negatywnie wpływać na struktury sieci regionalnych i konkurencyjne klastry;
110. podkreśla, że zgodnie z wieloma niedawnymi badaniami pomoc sektorowa stymuluje wzrost, jeżeli daje się pogodzić z utrzymaniem konkurencji w objętych nią sektorach, a jej uruchomieniu towarzyszą mechanizmy zapewniające brak dalszego finansowania projektów, które okażą się nieskuteczne; domaga się, aby przyznawanie pomocy sektorowej było zawsze uwarunkowane utrzymaniem wspieranej działalności na terytorium UE przez co najmniej pięć lat lub przez co najmniej dziesięć lat w przypadku działalności w zakresie badań i rozwoju;
111. podkreśla w związku z tym, że europejskie przedsiębiorstwa muszą być konkurencyjne

na arenie międzynarodowej, zwłaszcza w dziedzinie kluczowych technologii wspomagających;

112. uważa, że wolny handel nadal stanowi podstawowy fundament wzrostu gospodarczego w Europie, i dlatego wnosi, aby w przyszłości umowy handlowe na szczeblu wielostronnym i dwustronnym były sporządzane tak, by stanowiły część strategii gospodarczej zapewniającej uczciwy charakter konkurencji światowej i przestrzeganie zasady wzajemności przez europejskich partnerów handlowych; uważa, że aby uwzględnić zasadę zrównoważonego rozwoju, umowy o wolnym handlu powinny obejmować problematyczne kwestie społeczne i ekologiczne oraz odpowiednie normy; uważa, że należy dołożyć starań, by chronić przemysł europejski przed nieuczciwymi praktykami, jak to ma miejsce obecnie w sektorze energetyki słonecznej; przypomina, że należy zintensyfikować dialog na temat kwestii regulacyjnych z kluczowymi partnerami handlowymi, aby zapobiegać barierom handlowym i znosić je; wzywa Komisję do ścisłego monitorowania przepisów w dziedzinie ochrony środowiska, polityki kursowej, zasad udzielania pomocy państwa oraz innych programów wsparcia wdrażanych przez kraje trzecie konkurujące z UE; wzywa do rozważenia strategii UE na rzecz bezpośrednich inwestycji zagranicznych na rynkach rozwijających się w celu zapewnienia lepszego dostępu na nowych rynkach i tworzenia produkcji lokalnej;
113. uważa, że w wielostronnych ramach WTO i w ramach przejrzystego i efektywnie uregulowanego rynku polityka handlowa UE wymaga skutecznej podstawy produkcyjnej, wspieranej odpowiednią polityką sektorową i zorientowanej na wzrost oraz zrównoważony rozwój;
114. uważa, że uzdrowienie gospodarcze, któremu powinny sprzyjać decyzje podejmowane przez UE w koordynacji z państwami członkowskimi, otworzy nowe możliwości przed europejskimi przedsiębiorstwami, które coraz częściej muszą konkurować na otwartych i przejrzystych rynkach światowych;
115. uważa też, że w wytycznych dla europejskiej polityki przemysłowej powinno się rozważyć wprowadzenie większej jednolitości w zakresie kontroli celnej, która jest ważnym narzędziem do walki z podrabianiem towarów oraz do ochrony europejskich konsumentów; polityka przemysłowa musi również zapewnić harmonizację systemów poboru należności celnych w państwach leżących na granicy Unii, aby uniknąć nierówności i szkód dla importerów oraz niekorzystnego wpływu na rozwój struktury przemysłowej w Europie;
116. podkreśla kluczowe znaczenie swobodnego handlu dla rozwoju przemysłu europejskiego;
117. zwraca się do Komisji Europejskiej, aby wytyczne unijnej polityki przemysłowej stały się podstawą do określenia konkretnych instrumentów legislacyjnych na rzecz promowania unijnego handlu;

118. wzywa Komisję, aby nie tylko zwiększyła efektywność środowiskową przemysłu UE w drodze swoich wniosków ustawodawczych, lecz jednocześnie zapewniła stosowanie norm ekologicznych obowiązujących w przypadku produktów wytworzonych w Unii Europejskiej również do produktów wwożonych na jednolity rynek UE, koncentrując się nie tylko na określaniu tych zasad, lecz także na ich przestrzeganiu;
119. wzywa Komisję, aby realizowała cele określone w komunikacie w sprawie globalnego wymiaru Europy i w planowanym komunikacie w sprawie polityki handlowej, zwłaszcza poprzez ambitny plan dostępu do nowych rynków w ramach dauhańskiej rundy rozwojowej, łącznie z umowami sektorowymi, np. w dziedzinie substancji chemicznych i maszyn;
120. domaga się utrzymania skutecznych instrumentów ochrony handlu, mających na celu przeciwdziałanie nieuczciwym praktykom handlowym, np. stosowaniu podwójnych cen w zakresie zaopatrzenia w surowce czy też subsydiowaniu przemysłu krajowego;
121. podkreśla potrzebę wykorzystania pomysłów i kompetencji pracowników do restrukturyzacji przemysłu i zwraca w związku z tym uwagę na konieczność jak najszerzej zakrojonych konsultacji;
122. wzywa Komisję do stworzenia ram prawnych dla transgranicznych układów zbiorowych w celu zapewnienia wykonalności umów transgranicznych oraz stawienia czoła wyzwaniom związanym z organizacją pracy, a także warunkami szkolenia, pracy i zatrudnienia;
123. podkreśla potrzebę, by przy formułowaniu i wdrażaniu polityki przemysłowej w UE zapewniano rozpatrzenie warunków i miejsca unieszkodliwienia odpadów przemysłowych, zwłaszcza toksycznych odpadów przemysłowych, aby zapewnić, że odpady przemysłowe nie okażą się środowiskowym, gospodarczym i społecznym balastem dla społeczności zarówno w UE, jak i w krajach trzecich;
124. twierdzi, że skuteczny nadzór rynku przez pryzmat rynku wewnętrznego ma kluczowe znaczenie dla ochrony przemysłu Europy przed nieuczciwą konkurencją; zachęca Komisję do przedłożenia ambitnych wniosków dotyczących reformy obecnego systemu nadzoru rynkowego, wzmacniających rolę UE w koordynowaniu nadzoru rynków krajowych i organów celnych oraz zapewniających udostępnianie odpowiednich zasobów we wszystkich państwach członkowskich;
125. wzywa Komisję do kontynuowania strategii lepszego stanowienia prawa oraz poprawy zarządzania jednolitym rynkiem, mianowicie poprzez tworzenie systemów punktów kompleksowej obsługi i propagowanie internetowych transgranicznych rozwiązań administracyjnych, przy uwzględnianiu szczególnych potrzeb MŚP;
126. zauważa, że w dobie kryzysu rozszerzanie się szarej strefy gospodarki i niezadeklarowanej działalności stanowią istotne elementy naruszenia konkurencji;

domaga się od uprawnionych organów administracyjnych państw członkowskich przyjęcia nieodzownych środków w celu zwalczania tego zjawiska;

127. podkreśla znaczenie wkładu pracowników w zwiększanie rozwoju i postępu gospodarczego;

Sektory

128. jest przekonany, że aby jeszcze bardziej przyczyniać się do modernizacji, podnoszenia konkurencyjności i zapewnienia zrównoważonego rozwoju poszczególnych sektorów przemysłowych, ich łańcuchów dostaw i związanych z nimi usług należy nie tylko prowadzić politykę przekrojową, lecz także wdrożyć inicjatywy sektorowe uwzględniające specyfikę poszczególnych sektorów przemysłowych, poprzez wymianę najlepszych praktyk, ustanawianie norm, benchmarking i podobnego rodzaju miękkie narzędzia kształtowania polityki i domaga się:

- wdrożenia zaleceń dotyczących obecnego podejścia sektorowego (zespoły zadaniowe, rady doradcze wysokiego szczebla, platformy technologii i innowacji, takie jak CARS 21) w sposób dostosowany do potrzeb poszczególnych branż, opracowany analogicznie przez Komisję przy zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych podmiotów, a także ustanawiania nowych inicjatyw sektorowych w innych odpowiednich sektorach,
- zapewnienia zgodności podejść sektorowych z zasadą zrównoważonego rozwoju stosownie do celów polityki UE w dziedzinie klimatu i energii oraz ambitnych celów efektywnej gospodarki zasobami,
- uwzględnienia całej gamy dostępnych środków politycznych, w tym poziomów referencyjnych i norm oraz trwałych prac badawczo-rozwojowych i działań na rzecz innowacji,
- skupienia szczególnej uwagi na kluczowych sektorach europejskich oraz sektorach, które stoją w obliczu poważnych wyzwań społecznych, ale kryją w sobie także potencjał biznesowy i zatrudnienia,
- położenia nacisku na komplementarny charakter poszczególnych rodzajów technologii międzysektorowych oraz na przypadki zbieżności odnośnych sektorów możliwej dzięki przestawieniu się na gospodarkę cyfrową,
- wspierania rozwoju nowych dziedzin działalności, np. branży energii odnawialnej i branży twórczej, w których to sektorach Europa ma silną pozycję i które oferują duży potencjał tworzenia miejsc pracy,
- przedkładania przez Komisję okresowych sprawozdań z postępów;

129. jest zdania, że europejska polityka przemysłowa powinna opierać się także na konkretnych projektach przynoszących namacalne korzyści europejskim przedsiębiorstwom i obywatelom, jak np. projekty GMES, Galileo czy ITER;

130. zwraca uwagę, że rośnie zależność europejskiego przemysłu od usług przedsiębiorstw i że należy w związku z tym zwrócić szczególną uwagę na wszystkie główne ogniwa w łańcuchu produkcyjnym; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście gotowość wyrażoną przez Komisję, by przywiązywać większą wagę do tych wzajemnych zależności;
131. ponownie podkreśla potrzebę dokonania szybkiego postępu w odniesieniu do wzajemnych połączeń europejskiego rejestru działalności gospodarczej, jako środka zapewnienia tego, że informacje udzielane zarówno producentom, jak i konsumentom są przejrzyste i wiarygodne;
132. podkreśla znaczenie sektora turystycznego w Unii Europejskiej – stanowiącej pierwszy w świecie cel podróży turystycznych – oraz w niektórych regionach, gdzie jest on podstawowym filarem działalności gospodarczej; wspiera strategię Komisji Europejskiej mającą na celu poprawę konkurencyjności sektora turystyki za pomocą środków odnoszących się do jakości, zrównoważonego rozwoju i wspierania wizerunku Europy jako celu podróży turystycznych;
133. wzywa Komisję do przestrzegania założonych planów działania i wniosków opracowanych w ramach podejść branżowych; uważa, że te plany działania pozwalają przedsiębiorstwom uzyskać pewność co do długookresowego planowania i są cennym narzędziem służącym utrzymaniu konkurencyjności;

Odpowiedzialność

134. uważa, że europejski przemysł i zainteresowane strony powinny zwiększyć swoje inwestycje, zobowiązania korporacyjne, społeczne i środowiskowe oraz ściśle współpracować nad wypracowaniem dobrych uregulowań prawnych; uważa, że przemysł powinien utrzymać inwestycje i produkcję w Europie, utrzymać poziom własnych badań naukowych i podejmować starania na rzecz zrównoważonego rozwoju, innowacji i tworzenia odpowiednio płatnych miejsc pracy; uważa, że przemysł ma do odegrania pewną rolę w opracowywaniu nowych standardów kwalifikacji poprzez oferowanie dobrych okazji do udziału w wysokiej jakości szkoleniach, zapewnienie opłacalności produktów i metod ich wytwarzania oraz tworzenie tam, gdzie to możliwe, strategicznych partnerstw w Europie;
135. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania nowych podejść mediacyjnych do monitorowania i budowania nowej infrastruktury, a także do ich wdrożenia w celu zwiększenia zaangażowania obywateli, tak aby można było szybko stworzyć infrastrukturę niezbędną do trwałego odnowienia bazy przemysłowej (jak inteligentne sieci, farmy wiatrowe, nowe linie kolejowe);
136. wyraża przekonanie, że światowy kryzys gospodarczy wyraźnie pokazał, iż przedsiębiorstwa powinny prowadzić działalność z zachowaniem należytej staranności oraz w pełnej zgodności z regułami społecznej odpowiedzialności biznesu w odniesieniu do ładu korporacyjnego i przestrzegania wysokich standardów środowiskowych i społecznych;

Samorządy terytorialne

137. zwraca uwagę, że struktury regionalne wnoszą ważny wkład we wzmacnianie przemysłu w Europie. uważa, że klastry konkurencyjności oraz zależności w zakresie innowacji (przedsiębiorstwa, uniwersytety, ośrodki badawcze, służby techniczne, ośrodki szkoleniowe itp.), a także wzajemne powiązania sieciowe między przedsiębiorstwami (łańcuchy tworzenia wartości, efekt synergii) i z innymi podmiotami mają istotne znaczenie dla decyzji inwestycyjnych; z tego powodu uważa, że należy:
- w większym stopniu wspierać innowacyjne klastry i sieci, zwłaszcza europejskie klastry konkurencyjności i nowe partnerstwa na rzecz innowacji, które mają zostać uruchomione w 2011 r. w ramach inicjatywy „Unia innowacji”, głównie w dziedzinie kluczowych technologii wspomagających, w celu skoordynowanego propagowania transferu wiedzy i technologii, działalności badawczej, rozwoju kwalifikacji i infrastruktury, co również powinno być priorytetem Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego,
 - wspierać ze środków UE regionalne struktury sieciowe i obszary wiejskie w promowaniu bazy przemysłowej,
 - wspólnie ująć klastry i sieci w ramy platform europejskich w celu lepszego ich wspierania,
 - wspierać takie inicjatywy, jak Porozumienie Burmistrzów czy Inteligentne Miasta, gdyż przynoszą one korzyści również przemysłowi i MŚP,
 - wzmocnić za pośrednictwem Europejskiego Banku Inwestycyjnego powiązania między polityką przemysłową a spójnością terytorialną;
138. dostrzega wkład przemysłu UE w realizację wizji spójności społeczno-gospodarczej i terytorialnej, a także uważa, że rentowny przemysł stanowi zasadniczy warunek wzrostu gospodarczego i stabilności społecznej w regionach UE;
139. domaga się zatem konsekwentnego wykorzystywania przez regiony dostępnego potencjału gospodarczego i technologicznego oraz do jego zwiększania, w szczególności w dziedzinie kluczowych technologii, i aktywniejszego wspierania polityki w zakresie klastrów;
140. zwraca uwagę, że wprowadzanie na rynek odpowiedniej infrastruktury cyfrowej i innowacyjnych technologii ma strategiczne znaczenie dla wzrostu konkurencyjności regionów i przemysłu UE; sektor TIK odgrywa główną rolę w zwiększeniu wydajności innych sektorów przemysłu, nowoczesną infrastrukturę komunikacyjną o dużej mocy transmisyjnej należy budować głównie w regionach, w których istnieją braki w tym zakresie, oraz że mogłoby to stworzyć korzystne warunki dla inwestycji publicznych i prywatnych i, co ważne, pomogłoby podnieść poziom edukacji cyfrowej wśród przedsiębiorstw;

o

o o

141. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

UZASADNIENIE

OBRAZ PRZEMYSŁU W EUROPIE

Przemysł UE wytwarza mniej więcej trzecią część wartości dodanej brutto UE, przy czym prawie 3/4 europejskiego eksportu stanowią wyroby przemysłowe, a sektor ten zapewnia 1/3 zatrudnienia, będąc źródłem utrzymania 57 milionów osób. Jeżeli wziąć pod uwagę efekt mnożnikowy, w wyniku którego każde stanowisko w przemyśle wiąże się ze stworzeniem w przybliżeniu dwóch dodatkowych miejsc pracy w usługach powiązanych, jego wpływ na zatrudnienie jest jeszcze większy.

Przemysł w UE27 (Eurostat)

	% WARTOŚCI DODANEJ BRUTTO (2008)	ZATRUDNIENIE (2008) % CAŁKOWITEJ LICZBY W MILIONACH		LICZBA PRZEDSIĘBI ORSTW W TYSIĄCACH (2007)
GÓRNICTWO I WYDOBYCIE	1	0.4	0.8	21.4
PRZEMYSŁ WYTWÓRCZY	16.8	16.8	37.0	2 323
ENERGETYKA, DOSTAWY GAZU ZIEMNEGO I WODY	2.3	0.8	1.7	36.0
BUDOWNICTWO	6.4	8.4	17.0	3 090
OGÓLEM	26.5	26.4	56.5	5 470.4

RENEZANS PRZEMYSŁU W EUROPIE

Przemysł europejski ucierpiał wskutek niedawnego głębokiego kryzysu gospodarczego. Lecz kryzys ten uwidocznił również znaczenie przemysłu dla gospodarki UE i pokazał, że nie podjęto wystarczających działań, by w pełni sprostać jego potrzebom w obecnych trudnych warunkach. Przemysłowi poświęca się obecnie mniej uwagi niż usługom i sektorowi finansów będącymi w centrum dyskusji. Polityka przemysłowa UE kierowała się często kryterium, według którego rynki powinny regulować się same i dotychczas była ona realizowana poprzez podejmowanie indywidualnych środków, przy nikłej koordynacji między państwami członkowskimi. Była to w dużym stopniu reakcja na zmieniającą się sytuację, zaś rzadko działania oparte na wcześniejszej analizie.

BIEŻĄCE WYZWANIA

Proces restrukturyzacji przemysłu rozpoczął się jeszcze przed nadejściem kryzysu gospodarczego. Obecnie musi on zmierzyć się z potęgującymi się wzajemnie wyzwaniami:

- Coraz szybsze zmiany towarzyszące rozwojowi światowej gospodarki miały ciągły i duży wpływ na przemysł. Linia demarkacyjna między krajami rozwiniętymi a

rozwijającymi się oraz tradycyjny podział między sektorami ich dominacji zmienia się codziennie w wyniku coraz większej konkurencji. Popyt na światowym rynku ulega szybkim zmianom i wymaga od przedsiębiorstw reorientacji, restrukturyzacji i zmiany specjalizacji. Nowy międzynarodowy podział pracy, na który wpływają szybko rozwijające się gospodarki, takie jak: Chiny, Indie, Brazylia czy Rosja, nasila presję związaną z globalizacją.

- b) Wraz z postępem globalnego społeczeństwa opartego na wiedzy pojawiają się nowe formy globalizacji, w których innowacja i badania naukowe mają większą wartość niż siła robocza i praca wykonywana ręcznie, stanowiąc siłę napędową wzrostu gospodarczego i konkurencyjności.
- c) Zmiana klimatu jest zjawiskiem bezsprzecznym i nieodwracalnym. Rozpoczęcie światowego wyścigu gospodarczego znacznie nadwyczerpało wszelkie zasoby. Mając na uwadze potrzebę złagodzenia zmiany klimatu i zachowania różnorodności biologicznej przy coraz szczuplejszych zasobach surowców i rosnącym zapotrzebowaniu, przemysł powinien dążyć w kierunku bezemisyjnych metod produkcji wykorzystujących zasoby w sposób możliwie najskuteczniejszy.
- d) Przeobrażenia demograficzne zmieniają znacznie profil zarówno konsumentów, jak i dostawców. Stały wzrost średniej wieku wymaga nowych produktów i form transportu oraz nowej organizacji pracy. Zabraknie wykwalifikowanych pracowników.
- e) Szybka urbanizacja niesie ze sobą nowe wyzwania, między innymi w zakresie mobilności, budynków i logistyki.

UGRUNTOWANIE WSPÓLNEGO PODEJŚCIA DO POLITYKI PRZEMYSŁOWEJ

Strategia Europa 2020 po raz pierwszy zwraca uwagę na potrzebę nowego podejścia, przedstawiając projekt przewodni. Nadszedł czas, by UE w pełni wykorzystwała wspólne możliwości zrównoważonej modernizacji i dalszego rozwoju bazy przemysłowej oraz zapewnienia zatrudnienia wysokiej jakości. Przemysł europejski powinien utrzymać pozycję lidera w kluczowych sektorach, a nie podążać za innymi. Nadszedł czas, by UE zdecydowała o przyszłym kształcie swojego przemysłu. Musi się ona upewnić, że wartość dodana jest tworzona w samej UE.

Jest oczywiste, że skuteczna polityka przemysłowa musi opierać się zarówno na:

- nowej strukturze sektora finansowego, jak i
- doskonałej koordynacji makroekonomicznej polityki gospodarczej, podatkowej i budżetowej sprzyjającej wzrostowi gospodarczemu i zatrudnieniu bez stosowania dumpingu podatkowego (np. harmonizacja podatków dla przedsiębiorstw).

Niepowodzenie paradygmatu samoregulacji rynków finansowych musi prowadzić do opracowania nowych wieloaspektowych ram regulacyjnych zdolnych do sprowadzenia systemu finansowego do jego meritum: przekształcenia oszczędności w przynoszące zysk inwestycje, szczególnie w przypadku przemysłu i MŚP.

Należy wykorzystać możliwości, jakie daje art. 173 Traktatu o UE. Spójna i precyzyjna polityka przemysłowa, a także jasna strategia i wskaźniki zmierzające do zapewnienia i monitorowania sukcesu powinny zostać wspólnie opracowane przez UE i jej państwa członkowskie. Odmienne tendencje w polityce przemysłowej (protekcjonizm, zarządzanie, zachęty, konkurencyjność) nie mogą wymknąć się spod kontroli.

NOWA ZINTEGROWANA I ZRÓWNOWAŻONA POLITYKA PRZEMYSŁOWA W UE

Polityka przemysłowa UE powinna dążyć zarówno do trwałego, ekologicznego i zwiększającego światową konkurencyjność odnowienia bazy przemysłowej, jak również do zrównoważonego przejścia z działalności głównie produkcyjnej na przemysł oparty na wiedzy. Kluczowe jest włączenie wszystkich dziedzin polityki UE zawierających wszelkie aspekty mające wpływ na przemysł. Wymaga to nowego poziomu współpracy w Komisji oraz ze wszystkimi zainteresowanymi podmiotami.

Zdaniem sprawozdawcy nowe podejście do przemysłu w Europie musi opierać się na piętnastu podstawowych czynnikach:

1) Tworzenie łańcucha innowacji

Potrzebne są badania naukowe dotyczące przemysłu oraz opracowywanie i stosowanie innowacji, czyli cały łańcuch innowacji. Innowacja oznacza więcej niż tylko innowację technologiczną - oznacza również innowację w zakresie organizacji, funkcjonowania przedsiębiorstw, projektowania i jakości wyrobów. Aby promować innowację, musimy stworzyć sprzyjające jej warunki w zakresie przepisów, standardów, patentów oraz prawa ochrony własności intelektualnej. Należy zwrócić szczególną uwagę na nowe podstawowe technologie międzysektorowe (np. technologie informacyjno-komunikacyjne, technologie w zakresie mobilności, energii, bio- i nanotechnologii) i rozwijać je. Potrzebne są spójne strategie umożliwiające konwergencję i współpracę między różnymi sektorami innowacji. Polityka innowacji UE powinna koncentrować się na lukach w łańcuchu wartości. Należy zastosować nowe rozwiązania w głównych obszarach przyszłości, takich jak trwały rozwój, zmiany demograficzne czy urbanizacja.

2) Bardziej wydajne wykorzystanie zasobów

W ostatnich dekadach wydajność siły roboczej wzrastała o wiele szybciej niż wydajność zasobów (energii i surowców). W przemyśle koszty siły roboczej wynoszą około 20%, zaś koszty zasobów – 40%. Znaczne zwiększenie wydajności zasobów w oparciu o unijne normy, zachęty, cele realizowane na poziomie wspólnotowym i przez przedsiębiorstwa, a także systemy wspierania najlepszych dostępnych technologii wzmacniają trwały rozwój i światową konkurencyjność przemysłu europejskiego, przynosząc nowe perspektywy rynkowe w globalnych łańcuchach wartości i stanowiąc zabezpieczenie dla zatrudnienia w Europie. Należy obliczyć „bagaż ekologiczny” przedsiębiorstw w ramach obowiązkowego sprawozdania w sprawie trwałego rozwoju.

3) Przejrzyste cele dla produktów zgodnych z zasadami trwałego rozwoju

Zrównoważoną produkcję należy wesprzeć skoordynowanymi, innowacyjnymi pod względem ekologicznym normami dotyczącymi produktów, w oparciu o analizę cyklu życia (np. dyrektywa w sprawie ekoprojektu, normy dotyczące budynków i pojazdów).

4) Korzystanie z przetargów publicznych

Przetargi publiczne powinny być narzędziem służącym wprowadzeniu nowych produktów i usług zgodnych z zasadami trwałego rozwoju zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym. Należy systematycznie korzystać z możliwości, jakie niesie ze sobą dyrektywa 2004/18¹. Ponadto niezbędne jest lepsze ukierunkowanie wydatków publicznych na przyszłe inwestycje, głównie na korzyść gospodarki opartej na wiedzy i innowacji przemysłowej.

5) Zwiększenie produkcji tzw. czystej energii

Energia i polityka przemysłowa są ściśle powiązane. Konieczne jest należyte zapewnienie dostaw energii, podczas gdy odnawialne źródła energii stanowią nowe rynki wzrostu generujące nowe miejsca pracy wysokiej jakości. Polityka przemysłowa wymaga długoterminowej polityki energetycznej przewidującej politykę w zakresie zmian klimatu, rozsądne ceny energii i bezpieczeństwo dostaw, a jednocześnie przeciwdziałającej zjawisku ucieczki emisji gazów cieplarnianych.

6) Przekonująca strategia w zakresie surowców

Przemysł europejski zależy od pewnego dostępu do surowców, co staje się coraz bardziej problematyczne. Poza należytym zagwarantowaniem wystarczających dostaw zasobów istnieje jednocześnie potrzeba opracowania właściwej strategii zmierzającej do odzyskiwania w jak największym stopniu istniejących zasobów (np. dyrektywa w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego) i zaprzestania eksportu odpadów, co powinno zostać wzmocnione przez niezbędne badania i rozwój. Należy niezmiennie usuwać przeszkody dla uczciwego międzynarodowego handlu najważniejszymi zasobami przemysłowymi.

7) Przekształcenia w handlu zmierzające do zapewnienia uczciwego współistnienia i zrównoważonej produkcji

Międzynarodowa polityka handlowa jest bezsprzecznie kluczowa dla zapewnienia zrównoważonej produkcji. Handel sam w sobie nie jest celem, lecz stanowi część strategii przemysłowej. Polityka handlowa powinna gwarantować sprawiedliwy dostęp do kluczowych i rozwijających się rynków. Wielostronny regulowany system w ramach WTO przewidujący mechanizm rozstrzygania sporów jest najskuteczniejszym i prawowitym środkiem zarządzania w przejrzysty sposób stosunkami handlowymi i ich rozwijania. Zrównoważona produkcja wymaga zapewnienia godziwych warunków pracy i wynagrodzenia, a także obowiązkowych standardów ochrony środowiska. Powinno to zostać określone w umowach handlowych.

8) Nakreślenie obowiązkowej sektorowej polityki przemysłowej

¹ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114-240

Aby promować trwały rozwój, różne podejścia sektorowe (zespoły zadaniowe, rady doradcze wysokiego szczebla, platformy innowacji, tj. LeaderShip, Cars 21, grupa robocza ds. teleinformatyki, grupa wysokiego szczebla w przemyśle chemicznym) powinny posiadać jasne ramy oraz strategiczną treść obejmującą oceny oddziaływania i plany działań.

9) Zaangażowanie MŚP

Należy wzmocnić MŚP będące podporą przemysłu europejskiego poprzez poprawę transferu technologii, dostęp do finansowania w postaci pożyczek bankowych, kapitału venture, ale również funduszy wspólnotowych za pośrednictwem programów ramowych. Ponadto należy zachęcać MŚP do większego udziału w zamówieniach publicznych, a także stworzyć im lepsze możliwości umiędzynarodowienia.

10) Rozwijanie regionalnych obszarów działania

UE powinna w większym stopniu wspierać klastry innowacji w celu skoordynowanego propagowania transferu wiedzy, działalności naukowej, rozwoju kwalifikacji i infrastruktury. Ustanowienie europejskich klastrów konkurencyjności i nowych ugrupowań różnych podmiotów tworzących innowacje (przedsiębiorstw, ośrodków akademickich i badawczych - „ekosystemów”) oraz sieci przemysłowych zapewniających operacyjny przepływ wiedzy, a także zaangażowanie wielu podmiotów jest kluczowe dla decyzji dotyczących inwestycji. Europejski Bank Inwestycyjny musi wzmocnić powiązania między polityką przemysłową a spójnością terytorialną.

11) Przewidywanie kierunków zmian w przemyśle

Polityka przemysłowa powinna w coraz większym stopniu przewidywać zmiany i proponować dla nich rozwiązania dzięki tworzeniu długoterminowych strategii. Potrzebujemy stworzenia nowego instrumentu przy dużym zaangażowaniu partnerów społecznych.

12) Działania w zakresie restrukturyzacji

Należy zapewnić perspektywy pracownikom i firmom dotkniętym restrukturyzacją wynikającą ze zmian strukturalnych lub będącą następstwem globalizacji. Można tego dokonać poprzez stworzenie zespołu zadaniowego ds. restrukturyzacji i wykorzystanie w większym stopniu funduszy strukturalnych w procesie restrukturyzacji. Mając na uwadze różnice między regionami, należy podjąć działania w zakresie deindustrializacji, w szczególności w nowych państwach członkowskich.

13) Podniesienie kwalifikacji

Zasoby właściwie wykwalifikowanej siły roboczej są niewystarczające wobec potrzeb w zakresie restrukturyzacji i modernizacji przemysłu europejskiego. Należy nawiązać dialog między władzami publicznymi zajmującymi się systemami edukacji i partnerami społecznymi w celu wypracowania praktycznych rozwiązań w zakresie uregulowania kwestii przechodzenia ze szkół na rynek pracy oraz w celu opracowania procesu dalszego zdobywania kwalifikacji, który byłby możliwie najkorzystniejszy zarówno dla pracodawców,

jak i pracowników. Innowacyjność i kwalifikacje wymagają dalszych usprawnień na poziomie kształcenia wyższego.

14) Zwiększenie udziału pracowników w procesie decyzyjnym

Większy udział pracowników zapewnia poprawę jakości i zapobiega niedostatecznym warunkom pracy w procesie modernizacji. Systemy społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw sprzyjają zrównoważonemu rozwojowi przedsiębiorstw uwzględniającemu aspekty społeczne.

15) Strategie długoterminowe

Poza zintegrowanym podejściem do europejskiej polityki przemysłowej decyzje inwestycyjne oraz cykle innowacji w przemyśle wymagają długoterminowych wytycznych w zakresie ustawodawstwa.

Zintegrowana i zrównoważona polityka przemysłowa to tylko jedna strona medalu. Drugą jest wyraźne zaangażowanie przemysłu w inwestycje unijne, wzmocnienie potencjału badań naukowych, wkład w nowe standardy kwalifikacji, zapewnienie opłacalności produktów i metod ich wytwarzania oraz strategiczne partnerstwo między przedsiębiorstwami w UE.

3.12.2010

OPINIA KOMISJI HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO

dla Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

w sprawie polityki przemysłowej w dobie globalizacji
(2010/2095(INI))

Sprawozdawca: Gianluca Susta

WSKAZÓWKI

Komisja Handlu Międzynarodowego zwraca się do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. uważa, że w wielostronnych ramach WTO i w ramach przejrzystego i efektywnie uregulowanego rynku polityka handlowa UE wymaga skutecznej podstawy produkcyjnej, wspieranej odpowiednią polityką sektorową i zorientowanej na wzrost oraz zrównoważony rozwój;
2. jest przekonany, że innowacyjna działalność przemysłowa dobrej jakości jest kluczowa dla polityki handlowej i konkurencyjności UE zgodnie ze strategią UE 2020 i w odpowiedzi na kryzys gospodarczy i finansowy, w celu zmniejszenia poziomu bezrobocia i zadłużenia państw członkowskich, ponownego i bardziej sprawiedliwego rozdziału bogactw oraz ochrony europejskiego modelu społecznego;
3. uważa, że polityka przemysłowa UE musi w szczególności odnosić się do następujących kwestii: wsparcia produkcji oszczędnej pod względem zużycia energii i o niskiej emisji związków węgla, ochrony własności intelektualnej, zwiększenia własności MŚP i dostępu do finansowania, umiędzynarodowienia MŚP, liberalizacji rynków chronionych, stabilizacji kursów walut, wspierania ochrony prawnej przedsiębiorstw europejskich za granicą oraz walki z nieuczciwą konkurencją, naruszeniami konkurencji i podrabianiem towarów;
4. uważa, że uzdrowienie gospodarcze, któremu powinny sprzyjać decyzje podejmowane przez UE w koordynacji z państwami członkowskimi, otworzy nowe możliwości przed

europejskimi przedsiębiorstwami, które coraz częściej muszą konkurować na otwartych i przejrzystych rynkach światowych;

5. uważa, że konkurencyjność zewnętrzna ma kluczowe znaczenie dla UE i że musi opierać się na uczciwej konkurencji między producentami wewnętrznymi i zewnętrznymi; uważa zatem, że konieczne jest zapewnienie przedsiębiorstwom europejskim, że nie będą zagrożone nieuczciwymi praktykami; podkreśla znaczenie systemu skutecznej obrony interesów handlowych i zwraca uwagę na potrzebę wykorzystania, w uzasadnionych przypadkach, instrumentów obrony interesów handlowych przeciwko krajom, które nie przestrzegają zasad handlu międzynarodowego lub umów o wolnym handlu z UE;
6. podkreśla konieczność obrony interesów UE podczas negocjacji przyszłych umów handlowych w celu ochrony przemysłu i zatrudnienia oraz wzywa do takiego skonstruowania tych umów, aby stanowiły one część strategii przemysłowej opartej na uczciwej konkurencji; uważa również, że w umowach o wolnym handlu należy upowszechnić zawieranie prawnie wiążących przepisów dotyczących norm społecznych i środowiskowych;
7. uważa też, że w wytycznych dla europejskiej polityki przemysłowej powinno się rozważyć wprowadzenie większej jednolitości w zakresie kontroli celnej, która jest ważnym narzędziem do walki z podrabianiem towarów oraz do ochrony europejskich konsumentów; polityka przemysłowa musi również zapewnić harmonizację systemów poboru należności celnych w państwach leżących na granicy Unii, aby uniknąć nierówności i szkód dla importerów oraz niekorzystnego wpływu na rozwój struktury przemysłowej w Europie;
8. uważa, że polityka przemysłowa UE musi zapewniać poszanowanie wzajemności zasad handlowych w celu ochrony przedsiębiorstw europejskich i zasad rynku w kontaktach z partnerami i konkurentami gospodarczymi Unii;
9. zwraca się do Komisji Europejskiej, aby wytyczne unijnej polityki przemysłowej stały się podstawą do określenia konkretnych instrumentów legislacyjnych na rzecz promowania unijnego handlu.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	1.12.2010
Wynik głosowania końcowego	+ : 21 - : 3 0 : 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	William (The Earl of) Dartmouth, Laima Liucija Andrikienė, David Campbell Bannerman, Harlem Désir, Christofer Fjellner, Joe Higgins, Yannick Jadot, Metin Kazak, Bernd Lange, David Martin, Vital Moreira, Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Tokia Saïfi, Helmut Scholz, Peter Šťastný, Robert Sturdy, Keith Taylor, Paweł Zalewski
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	George Sabin Cutaș, Małgorzata Handzlik, Syed Kamall, Jörg Leichtfried, Michael Theurer, Jarosław Leszek Wałęsa
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Markus Pieper, Giommara Uggias

3.12.2010

OPINIA KOMISJI ZATRUDNIENIA I SPRAW SOCJALNYCH

dla Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

w sprawie polityki przemysłowej w dobie globalizacji
(2010/2095(INI))

Sprawozdawca: Olle Ludvigsson

WSKAZÓWKI

Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych zwraca się do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. jest zdania, że w procesie tworzenia najkorzystniejszego środowiska pozwalającego na stworzenie i utrzymanie silnej, konkurencyjnej, trwałej i zróżnicowanej bazy przemysłowej w Europie oraz wspieranie przejścia sektorów produkcyjnych na efektywniejsze gospodarowanie energią i zasobami konieczne jest zapewnienie godnej pracy i spójności społecznej;
2. uważa, że istnieje potrzeba utrzymania i wzmocnienia Europy na światowej mapie przemysłu, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że ze zobowiązań UE do inwestycji w dziedzinie np. zmian klimatu i energii wynikają nowe możliwości przemysłowe, co stworzy szanse zatrudnienia na stanowiskach wymagających wysokich kwalifikacji;
3. domaga się dodatkowych inwestycji w europejską przemysłową siłę roboczą z położeniem szczególnego nacisku na sektorowy dialog społeczny w celu sprostania zmianom strukturalnym wynikającym z globalizacji oraz propagowania skutecznego gospodarowania zasobami i energią; zachęca partnerów społecznych w sektorach, w których spada poziom zatrudnienia do wczesnego stawienia czoła wyzwaniom oraz udzielenia wsparcia w fazie przejściowej zarówno pracownikom, jak i sektorowi; podkreśla znaczenie zachowania bezpieczeństwa w sytuacjach przejściowych dzięki prawidłowo funkcjonującym systemom zabezpieczeń społecznych, jako że może to ułatwić podejmowanie decyzji jednostek o przeniesieniu się do sektorów, w których powstają nowe miejsca pracy;

4. wzywa do podjęcia wszelkich środków mających na celu pobudzenie innowacyjnych gałęzi przemysłu i nowych technologii, takich jak obniżenie podatków, redukcja obciążeń administracyjnych i unikanie nadmiernych uregulowań, tak aby sprzyjać wzrostowi i tworzeniu nowych miejsc pracy;
5. jest zdania, że z uwagi na zmniejszające się różnice w produktywności w porównaniu z gospodarkami wschodzącymi UE musi dołożyć więcej starań, aby zwiększyć swoją przewagę konkurencyjną; nowa długoterminowa strategia na rzecz trwałego przemysłu w UE jest niezbędnym elementem strategii UE 2020; musi się ona koncentrować na nowatorskich gałęziach przemysłu, które mogą być konkurencyjne w skali światowej, oraz na wiodących innowacyjnych rozwiązaniach technologicznych m.in. w dziedzinie dostaw energii i redukcji emisji dwutlenku węgla; powinna ona poskutkować rzeczywistym przejściem na przemysł niskoemisyjny w procesie zatrudnienia, uczynić wiedzę i kreatywność głównymi zasobami, jakimi dysponują ludzie, przedsiębiorstwa i regiony, promować społeczną gospodarkę rynkową, a także aktywnie wspierać innowacje, inwestycje, szkolenia zawodowe, uczenie się przez całe życie, przekazywanie wiedzy i umiejętności oraz tworzenie dobrych miejsc pracy w nowych dziedzinach, w szczególności gwarantując dostęp do tych nowych obszarów ludziom młodym; sprzyjanie internalizacji przedsiębiorstw w UE, zwłaszcza MŚP, ma kluczowe znaczenie dla wzmocnienia naszej konkurencyjności i potencjału wzrostu w zglobalizowanym świecie;
6. podkreśla, że należy wspierać sprawiedliwe przejście na przemysł niskoemisyjny w procesie zatrudnienia, uczynić wiedzę i kreatywność głównymi zasobami, jakimi dysponują ludzie, przedsiębiorstwa i regiony, a także aktywnie wspierać innowacje, inwestycje oraz tworzenie miejsc pracy w nowych dziedzinach, gdzie silna międzynarodowa konkurencja powinna iść w parze z odpowiednim finansowaniem oraz gromadzeniem kompetencji i zasobów;
7. podkreśla potrzebę zachęcania ludzi młodych do wejścia na rynek pracy poprzez godziwie opłacane staże i wysokiej jakości praktyki zawodowe;
8. wzywa przemysł do zaangażowania się w innowacje ekologiczne w celu zwiększenia potencjału zatrudnienia; zauważa w związku z tym, że informowanie przedsiębiorców poprzez przedstawianie nowych możliwości biznesowych będzie mieć kluczowe znaczenie dla powodzenia strategii mającej na celu rozwój gospodarki efektywnie wykorzystującej zasoby oraz zrównoważonych gałęzi przemysłu;
9. uważa, że konieczne jest rozwijanie kompetencji wszystkich pracowników bez względu na ich wiek i zdolności, aby umożliwić im przekwalifikowanie się, a także przewidywanie umiejętności niezbędnych w nowych miejscach pracy, co będzie wyjątkowo istotne jako strategia na rzecz zmniejszenia bezrobocia, a w szczególności bezrobocia młodych, które ze względu na kryzys osiągnęło w UE niespotykany dotąd poziom; rozwijanie kompetencji powinno być finansowane ze środków publicznych i prywatnych oraz łączyć się z modyfikacją priorytetów EFS, tak aby oferował on oparte na potrzebach rozwiązania w zakresie kształcenia i szkolenia; wznowienie starań na rzecz zlikwidowania różnic w poziomie umiejętności w wielu gałęziach przemysłu powinno uczynić z tej kwestii priorytet w wielu obszarach polityki, takich jak edukacja, polityka w zakresie rynku pracy

i polityka naukowa, przy czym potrzebne będzie również monitorowanie – we współpracy z partnerami społecznymi – pojawiających się potrzeb w zakresie umiejętności;

10. uważa, że „polityka przemysłowa w erze globalizacji” może osiągnąć swoje cele tylko wówczas, jeżeli uwzględni refleksje na temat obecnych różnic regionalnych wynikających z dezindustrializacji stanowiącej jedną z konsekwencji globalizacji; podkreśla w tym celu kluczową rolę polityki regionalnej UE i funduszy strukturalnych;
11. zwraca uwagę, że szkolenia i uczenie się przez całe życie dla pracowników, których dotyczą zmiany w procesach produkcyjnych przedsiębiorstwa lub sektora, również prowadzą do powstawania nowych miejsc pracy; wzywa UE do stworzenia ram służących przewidywaniu zmian i restrukturyzacji, szczególnie w obszarze produkcji, gwarantujących wszystkim pracownikom dotkniętym tymi zmianami prawo uczestnictwa w programach szkoleń i uczenia się przez całe życie;
12. wzywa do udoskonalenia i uproszczenia systemów uznawania kwalifikacji zawodowych, nie tylko w obrębie UE, lecz także w stosunku do pracowników z krajów trzecich, tak aby przemysł mógł skuteczniej sprostać zapotrzebowaniu na wykwalifikowaną siłę roboczą;
13. wzywa Komisję do podjęcia inicjatywy polegającej na proponowaniu wsparcia w procesie transformacji zawodowej w celu ograniczenia nierówności społecznej, do propagowania programu godnej pracy MOP, a także do stosowania unijnych wytycznych w sprawie zatrudnienia w celu określenia gwarancji zapewnianych w całym okresie trwania każdej transformacji zawodowej;
14. wzywa Komisję do stworzenia ram prawnych dla transgranicznych układów zbiorowych w celu zapewnienia wykonalności umów transgranicznych oraz stawienia czoła wyzwaniom związanym z organizacją pracy, a także warunkami szkolenia, pracy i zatrudnienia;
15. wzywa Komisję do dalszego rozwoju zintegrowanego podejścia, z uwzględnieniem wszystkich polityk mających wpływ na przemysł, a w szczególności na tworzenie miejsc pracy w europejskim przemyśle, oraz między innymi ze zrównoważonym rozwojem, polityką regionalną, społeczną, edukacją, handlem, konkurencyjnością i polityką makroekonomiczną;
16. uważa, że decydujące znaczenie dla gospodarczej, społecznej i ekologicznej przyszłości Unii ma uświadomienie młodym ludziom, że istnieje potrzeba wysokiej jakości specjalistycznego i ogólnego wykształcenia w związku z ich późniejszym zatrudnieniem w przemyśle.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	2.12.2010
Wynik głosowania końcowego	+ : 39 - : 1 0 : 2
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Regina Bastos, Jean-Luc Bennahmias, Mara Bizzotto, Milan Cabrnoch, David Casa, Derek Roland Clark, Sergio Gaetano Cofferati, Marije Cornelissen, Frédéric Daerden, Karima Delli, Sari Essayah, Richard Falbr, Ilda Figueiredo, Pascale Gruny, Thomas Händel, Marian Harkin, Roger Helmer, Nadja Hirsch, Vincenzo Iovine, Liisa Jaakonsaari, Danuta Jazłowiecka, Ádám Kósa, Jean Lambert, Veronica Lope Fontagné, Olle Ludvigsson, Elizabeth Lynne, Thomas Mann, Elisabeth Morin-Chartier, Csaba Óry, Elisabeth Schroedter, Joanna Katarzyna Skrzydlewska, Jutta Steinruck, Traian Ungureanu
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Raffaele Baldassarre, Vilija Blinkevičiūtė, Edite Estrela, Julie Girling, Sergio Gutiérrez Prieto, Filiz Hakaeva Hyusmenova, Antigoni Papadopoulou, Evelyn Regner, Birgit Sippel, Csaba Sógor

11.1.2011

OPINIA KOMISJI RYNKU WEWNĘTRZNEGO I OCHRONY KONSUMENTÓW

dla Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

w sprawie polityki przemysłowej w dobie globalizacji
(2010/2095 (INI))

Sprawozdawca: Jürgen Creutzmann

WSKAZÓWKI

Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów zwraca się do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że każda ambitna polityka przemysłowa UE powinna być oparta na społecznej gospodarce rynkowej oraz silnym rynku wewnętrznym, zarówno w obrębie granic UE, jak i jej zewnętrznym wymiarze, i że powinna dążyć do ograniczenia kosztów transakcji, aby propagować konkurencyjny i zrównoważony przemysł w Europie; jest zdania, że w tym kontekście zasadnicze znaczenie ma wykorzystanie szans i wyzwań, jakie niesie globalizacja, poprzez połączenie wszelkich instrumentów polityki przemysłowej (jak np. polityka w zakresie badań i rozwoju, polityka regionalna i polityka spójności, polityka konkurencji, polityka handlowa i inteligentna regulacja);
2. jest zdania, że europejska polityka przemysłowa powinna opierać się także na konkretnych projektach przynoszących namacalne korzyści europejskim przedsiębiorstwom i obywatelom, jak np. projekty GMES, Galileo czy ITER;
3. podkreśla potrzebę, by przy formułowaniu i wdrażaniu polityki przemysłowej w UE zapewniano rozpatrzenie warunków i miejsca unieszkodliwienia odpadów przemysłowych, zwłaszcza toksycznych odpadów przemysłowych, aby zapewnić, że odpady przemysłowe nie okażą się środowiskowym, gospodarczym i społecznym balastem dla społeczności zarówno w UE, jak i w krajach trzecich;
4. zauważa, że zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego ma zasadnicze znaczenie dla konkurencyjności i wzrostu europejskiego przemysłu; podkreśla, że przemysłowi

Europejskiemu potrzebne są właściwe ramy, w których produkowano by towary i rozwijano usługi na poziomie europejskim, i z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście wnioski o opracowaniu aktu o jednolitym rynku; w związku z przyszłym przyjęciem aktu o jednolitym rynku wzywa Komisję do określenia obszarów, w których należy poprawić skuteczność harmonizacji i zarządzanie, zwłaszcza w obszarach VAT, praw własności intelektualnej i patentu UE, światowej normalizacji, znakowania i norm specyficznych dla poszczególnych sektorów;

5. zachęca państwa członkowskie do podejmowania bardziej pro-aktywnej roli w zarządzaniu jednolitym rynkiem poprzez poprawę współpracy między organami krajowymi i wzmocnienie transpozycji, zastosowania i egzekwowania przepisów dotyczących jednolitego rynku w terenie; wzywa państwa członkowskie do obniżenia kosztów transakcji za pośrednictwem dodatkowych środków, jak skuteczniejsze zarządzanie;
6. podkreśla potrzebę wspierania przez władze publiczne rozwoju kluczowych technologii i zwraca uwagę na potrzebę przyspieszenia rozwijania norm, gdyż mają one decydujące znaczenie dla zachowania konkurencyjności przemysłowej UE oraz pobudzania nowego wzrostu, i podkreśla, że ma to w szczególności zastosowanie do rozwijania norm pobudzających innowacyjność jako środka podejmowania pojawiających się wyzwań środowiskowych i społecznych;
7. zwraca uwagę, że europejski system normalizacji pomyślnie przyczynił się do zakończenia tworzenia rynku wewnętrznego i konkurencyjności europejskiego przemysłu; wzywa jednak Komisję do zaproponowania środków dalszej poprawy jakości europejskich norm oraz do przyspieszenia procedur normalizacji celem zapewnienia, że nowe technologie znajdą szybsze przełożenie na innowacyjne produkty, które można będzie sprzedawać na całym rynku wewnętrznym; odnotowuje, że dalsza poprawa powinna zbliżyć procesy ustanawiania norm do rynków i wzmocnić udział w tych procesach MŚP oraz ich dostęp do tych procesów;
8. podkreśla potrzebę uwzględniania szczególnych cech MŚP oraz przedsiębiorstw rzemieślniczych w europejskim systemie normalizacji, zwłaszcza jeśli chodzi o ograniczenie kosztów dostępu do norm, rozpowszechnianie norm (za pośrednictwem publikacji streszczeń) i zapewnienie finansowego wsparcia; podkreśla kluczową rolę, jaką odgrywają krajowe organy normalizacyjne w propagowaniu i stymulowaniu udziału MŚP oraz przedsiębiorstw rzemieślniczych w procesie normalizacji, w dotrzymywaniu kroku zasadzie delegacji krajowej;
9. podkreśla gospodarcze znaczenie MŚP oraz wytwórczych przedsiębiorstw rzemieślniczych w europejskiej strukturze przemysłowej; podkreśla w związku z tym potrzebę umieszczenia promowanej przez Small Business Act zasady „najpierw myśl na małą skalę” w centrum nowej polityki przemysłowej UE, aby zagwarantować, iż szczególne cechy tych przedsiębiorstw są brane pod uwagę w procesie definiowania i wdrażania tego obszaru polityki;
10. podkreśla fakt, że europejska polityka przemysłowa musi brać pod uwagę cały łańcuch dostaw, który w dużej mierze opiera się na MŚP; wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozszerzenia i poprawy inicjatyw, jak europejska sieć przedsiębiorstw (Enterprise

Europe Network), by MŚP stały się bardziej świadome potencjalnych korzyści wynikających ze współpracy transgranicznej oraz by zwiększyć liczbę MŚP korzystających ze wsparcia mającego na celu ułatwienie dostępu do nowych rynków, wyposażenie w nowe technologie oraz by zagwarantować środki lub finansowanie UE;

11. twierdzi, że skuteczny nadzór rynku przez pryzmat rynku wewnętrznego ma kluczowe znaczenie dla ochrony przemysłu Europy przed nieuczciwą konkurencją; zachęca Komisję do przedłożenia ambitnych wniosków dotyczących reformy obecnego systemu nadzoru rynkowego, wzmacniających rolę UE w koordynowaniu nadzoru rynków krajowych i organów celnych oraz zapewniających udostępnianie odpowiednich zasobów we wszystkich państwach członkowskich;
12. wzywa Komisję do kontynuowania strategii lepszego stanowienia prawa oraz poprawy zarządzania jednolitym rynkiem, mianowicie poprzez tworzenie systemów punktów kompleksowej obsługi i propagowanie internetowych transgranicznych rozwiązań administracyjnych, przy uwzględnianiu szczególnych potrzeb MŚP; wzywa Komisję, by w swych ocenach wpływ zwróciła większą uwagę na oddziaływanie nowego prawodawstwa na konkurencyjność przemysłową oraz by prześwieśliła pod tym kątem istniejące prawodawstwo;
13. odnotowuje, że przedkomercyjne zamówienia publiczne mogą nadać nowym rynkom decydujący wstępny impuls do stosowania innowacyjnych i ekologicznych technologii, czemu mogłaby towarzyszyć również poprawa jakości i skuteczności usług publicznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do lepszego komunikowania się z organami publicznymi na temat istniejących możliwości dotyczących przedkomercyjnych zamówień publicznych;
14. uważa, że nie powinno się lekceważyć znaczenia zamówień publicznych w pobudzaniu innowacyjnej bazy przemysłowej; wzywa w związku z tym państwa członkowskie UE do wykorzystania pełnego potencjału przedkomercyjnych zamówień publicznych jako motoru innowacji oraz narzędzia poprawy udziału MŚP w zamówieniach publicznych, prowadząc do wyróżnienia i skutecznego stymulowania wiodących rynków dla biznesu europejskiego;
15. uważa, że na innowacji opiera się każda polityka przemysłowa; wzywa Komisję i państwa członkowskie do pobudzania kluczowych technologii poprzez tworzenie sprzyjających innowacji neutralnych ram dla technologii, gwarantując przy tym poszanowanie praw własności intelektualnej i przemysłowej; jest zdania w tym kontekście, że zamówienia publiczne mogą odgrywać ważną rolę poprzez kładzenie większego nacisku na pobudzaniu innowacji i propagowaniu zrównoważonych produktów, w szczególności za pośrednictwem rozwijania przedkomercyjnych zamówień publicznych w tych obszarach, w których UE pozostaje daleko w tyle za swoimi głównymi konkurentami; zachęca władze publiczne do wspierania akceptacji społecznej dla nowych technologii w oparciu o dowody naukowe; uważa za żywotne wzmocnienie kapitału ludzkiego, w szczególności poprzez podjęcie kroków w celu niedopuszczenia do drenażu mózgow z Europy i propagowanie tworzenia klastrów w innowacyjnych obszarach, aby zagwarantować w UE wzrost i konkurencyjność przemysłową, zwłaszcza za pośrednictwem partnerstw publiczno-prywatnych;

16. podkreśla, że ochrona praw własności intelektualnej ma podstawowe znaczenie dla chronienia europejskiego know-how oraz propagowania innowacji w UE, z czym wiąże się w szczególności wzmocnienie walki z podróbkami i ograniczenie kosztów ochrony patentowej w Europie; wzywa w tym kontekście państwa członkowskie i Komisję do kontynuowania wysiłków zmierzających do jak najszybszego stworzenia patentu Unii Europejskiej oraz właściwego systemu rozstrzygania sporów, a także do zwiększenia zasobów przeznaczonych dla organów celnych oraz wzmocnienia koordynacji między nimi a organami nadzoru rynku, by skuteczniej wykrywano wprowadzanie na jednolity rynek podrobionych produktów;
17. w przypadku gdyby zawarcie porozumienia na poziomie europejskim okazało się niemożliwe, wzywa państwa członkowskie i Komisję do kontynuowania wysiłków w kierunku rozwinięcia patentu Unii Europejskiej przez zainicjowanie intensywnej współpracy z myślą o rozwijaniu konkurencyjnej i innowacyjnej europejskiej polityki przemysłowej;
18. odnotowuje, iż gałęzie przemysłu UE o wysokiej wartości dodanej doświadczają coraz większych restrykcji w zakresie dostępności surowców (jak np. metali nieżelaznych) w wyniku rosnących nacisków wywieranych na światowy popyt, który napędzają wschodzące gospodarki; podkreśla, że rozwojowi polityki UE w zakresie recyklingu surowców powinno się nadać priorytetowe znaczenie oraz tak ją kształtować, by wspierała ona politykę przemysłową UE poprzez rozwiązywanie trudności związanych z recyklingiem odpadów oraz propagowanie maksymalnego ponownego użycia odpadów; wzywa Komisję do objęcia przywództwa w rozwijaniu nowego modelu organizacyjnego na rzecz zrównoważonej produkcji przy uwzględnieniu procesów cyklicznych, które już istnieją w wielu sektorach, np. w wytwórstwie produktów opartych na aluminium;
19. podkreśla, że dostęp przedsiębiorstw do finansowania, w szczególności MŚP, wciąż jest niezadowolający i że UE powinna wprowadzać innowacje celem zapewnienia korzystniejszych warunków ramowych dla rozwijania inwestycji w realną gospodarkę; jest zdania, że poszukiwanie nowych metod finansowania w kontekście kryzysu budżetowego okazuje się bardziej konieczne niż kiedykolwiek, zwłaszcza w drodze ograniczenia rozdrobnienia rynku kapitału podwyższonego ryzyka, rozwijania partnerstw publiczno-prywatnych, jak wspólne inicjatywy technologiczne, oraz wzmocnienia roli EBI; podkreśla potrzebę poprawy i ułatwienia dostępu MŚP do finansowania dostępnego na rynkach finansowych;
20. jest zdania, że polityka konkurencji musi wychodzić naprzeciw potrzebom ambitnej polityki przemysłowej, przestrzegając przy tym przepisów dotyczących rynku wewnętrznego.
21. podkreśla, że partnerzy społeczni są najlepiej powołani do tego, by zarządzać odpowiednimi dostosowaniami, które należy wprowadzić w następstwie kryzysu gospodarczego, i z radością przyjmuje sugestię zawartą w akcie o jednolitym rynku, by uruchomiono procedurę zasięgania opinii partnerów społecznych w dążeniu do ustanowienia europejskich ram zaawansowanego planowania restrukturyzacji przedsiębiorstw zmierzającej do osiągnięcia skuteczniejszego wykorzystania środków przeznaczonych na cele restrukturyzacyjne;

22. zwraca uwagę, że rośnie zależność europejskiego przemysłu od usług przedsiębiorstw i że należy w związku z tym zwrócić szczególną uwagę na wszystkie główne ogniwa w łańcuchu produkcyjnym; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście gotowość wyrażoną przez Komisję, by przywiązywać większą wagę do tych wzajemnych zależności;
23. ponownie podkreśla potrzebę dokonania szybkiego postępu w odniesieniu do wzajemnych połączeń europejskiego rejestru działalności gospodarczej, jako środka zapewnienia tego, że informacje udzielane zarówno producentom, jak i konsumentom są przejrzyste i wiarygodne;
24. wzywa Komisję, by zadbała o stworzenie powszechnych równych zasad funkcjonowania europejskiego przemysłu w zakresie wymogów prawnych oraz dostępu do rynków partnerów UE, zwłaszcza jeśli chodzi o zamówienia publiczne, oraz by przygotowała strategię wspierania międzynarodowej działalności MŚP; wierzy, że w dobie globalizacji jakakolwiek ambitna gospodarcza i społeczna strategia UE musi zawierać autentyczny zewnętrzny wymiar; jest zdania, że Europa powinna bronić swych interesów i wartości z większą pewnością i w duchu wzajemności i obustronnych korzyści;

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	10.1.2011
Wynik głosowania końcowego	+: 27 -: 2 0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Cristian Silviu Buşoi, Lara Comi, António Fernando Correia De Campos, Jürgen Creutzmann, Christian Engström, Philippe Juvin, Sandra Kalniete, Edvard Kožušnik, Kurt Lechner, Hans-Peter Mayer, Mitro Repo, Robert Rochefort, Heide Rühle, Andreas Schwab, Laurence J.A.J. Stassen, Bernadette Vergnaud
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Regina Bastos, Cornelis de Jong, Frank Engel, Ashley Fox, Jean-Paul Gauzès, Liem Hoang Ngoc, María Irigoyen Pérez, Othmar Karas, Lena Kolarska-Bobińska, Constance Le Grip, Emma McClarkin, Antonia Parvanova, Sylvana Rapti, Marek Siwiec

6.12.2010

OPINIA KOMISJI ROZWOJU REGIONALNEGO

dla Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

w sprawie polityki przemysłowej w dobie globalizacji
(2010/2095(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Francesco De Angelis

WSKAZÓWKI

Komisja Rozwoju Regionalnego zwraca się do Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. dostrzega wkład przemysłu UE w realizację wizji spójności społeczno-gospodarczej i terytorialnej, a także uważa, że rentowny przemysł stanowi zasadniczy warunek wzrostu gospodarczego i stabilności społecznej w regionach UE;
2. uważa, że cele polityki przemysłowej UE w dobie globalizacji można będzie osiągnąć, wyłącznie jeżeli będzie ona uwzględniała stopień, w jakim strategie polityczne Wspólnoty są dostosowane do obecnych i przyszłych wyzwań stojących przed europejskimi regionami i ich lokalnym przemysłem, w takiej mierze, w jakiej poszczególne obszary polityki UE przyczynią się do wzrostu wydajności i konkurencyjności MŚP, będących najważniejszymi podmiotami przemysłu europejskiego; w tym kontekście podkreśla, że należy dalej analizować regionalny wymiar wpływu zmian gospodarczych, demograficznych, klimatycznych i zmian w sektorze energetycznym, uwzględniając ewentualne różnice między regionami, które powstaną w wyniku tych wyzwań i wpłyną tym samym na homogeniczny rozwój przemysłu UE; podkreśla wiodącą rolę regionów w wspieraniu prawdziwych ekologicznych przeobrażeń w przemyśle i rozwoju energii odnawialnych;
3. jest zdania, że polityka przemysłowa UE musi stawić czoła trzem wyzwaniom:
 - i) przejściu od gospodarki krajów Europy Środkowo-Wschodniej do gospodarki rynkowej,

ii) niedawnemu spowolnieniu gospodarczemu,

iii) zapewnieniu produkcji gospodarczej w przyszłości;

w związku z tym uważa, że przyszłe działania powinny mieć na celu:

i) liberalizację i poprawę warunków funkcjonowania przemysłu i przedsiębiorstw w UE,

ii) usunięcie nieistotnych przepisów i ograniczeń osłabiających pozycję przemysłu UE w odniesieniu do jego konkurencji na rynku światowym,

iii) wykorzystanie potencjału badawczego, rozwojowego i innowacyjnego;

4. zauważa, że nasz rynek przemysłowy składa się w zdecydowanej większości z małych i średnich przedsiębiorstw oraz że te drugie odgrywają wiodącą rolę w pobudzaniu lokalnego wzrostu gospodarczego i tworzeniu miejsc pracy, które nie podlegają delokalizacji: każda zintegrowana strategia dotycząca przyszłości europejskiego przemysłu powinna zatem skupiać się głównie na wzmocnionym podejściu do MŚP, jako że są one kluczem do konkurencyjności gospodarczej i spójności terytorialnej, oraz, przynajmniej do pewnego stopnia, na warunkach działania podmiotów globalnych, które również odgrywają ważną rolę w regionach i mają duże znaczenie dla konkurencyjności Europy na płaszczyźnie międzynarodowej; nawołuje do dalszego upraszczania procedur uzyskiwania finansowania ze środków europejskich oraz do tego, żeby jego beneficjentami były bezpośrednio MŚP;
5. podkreśla znaczenie całościowego wdrożenia „karty małych przedsiębiorstw” (Small Business Act), która jest sposobem na zmniejszenie obciążeń administracyjnych MŚP i zwiększenia ich roli na rynku wewnętrznym; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie stałego forum MŚP poświęconego dostępowi do źródeł finansowania i wzywa do opracowania w UE zintegrowanej strategii na rzecz prawdziwego ułatwienia uzyskiwania finansowania przez MŚP;
6. podkreśla, że światowy kryzys gospodarczy wpływa na wskaźniki zatrudnienia w całej Europie, pogarszając tym samym perspektywy społeczno-gospodarcze w UE i zwiększając różnice między regionami; w związku z tym podkreśla, że istnienie konkurencyjnego, zróżnicowanego, uczciwego i zrównoważonego sektora przemysłu, opierającego się przede wszystkim na wydajnych i konkurencyjnych MŚP, ma kluczowe znaczenie dla przyszłości pracowników w całej Europie; uznaje, że młode osoby przejmujące stanowiska powinny korzystać z doświadczenia i kompetencji starszych pracowników;
7. zauważa, że w dobie kryzysu rozszerzanie się szarej strefy gospodarki i niezadeklarowanej działalności stanowią istotne elementy naruszenia konkurencji; domaga się od uprawnionych organów administracyjnych państw członkowskich przyjęcia nieodzownych środków w celu zwalczania tego zjawiska;
8. apeluje o nowe podejście do zrównoważonej polityki przemysłowej, zgodnie z założeniami strategii UE 2020, i podkreśla potrzebę opracowania przez Komisję we współpracy z Parlamentem Europejskim i Radą oraz w drodze regularnych konsultacji

z samym przemysłem zintegrowanej strategii przemysłowej, zgodnie z przepisami określonymi w strategii dotyczącej lepszego stanowienia prawa;

9. przypomina, że regionalne i lokalne organy publiczne aktywnie przyczyniają się do wspierania działalności przemysłowej zarówno subwencjami dla innowacyjnych przedsiębiorstw, jak i działaniami w obszarze szkolenia i podnoszenia kwalifikacji pracowników; stwierdza, że fundusze strukturalne mogą współuczestniczyć w finansowaniu tych działań i jest zdania, że ich rola w regionalnej i lokalnej polityce przemysłowej powinna być jeszcze bardziej umocniona, aby przyczynić się do realizacji celów strategii UE 2020;
10. jest zaniepokojony niewielkim wykorzystywaniem funduszy strukturalnych przez przedsiębiorstwa na finansowanie innowacyjnych projektów; uważa, że organy zarządzające powinny starać się bardziej rozpowszechniać programy operacyjne wśród przedsiębiorstw i udzielać im wszelkiej niezbędnej pomocy w przygotowywaniu projektów;
11. uważa, że wzmocnienie konstruktywnego dialogu z zainteresowanymi stronami stanowi kluczowe działanie na rzecz wdrażania dobrych praktyk przez przemysł europejski i usprawnienia wspólnej kontroli i oceny przewidywanych środków w oparciu o podejście regionalne;
12. przyznaje, że cały przemysł potrzebuje badań naukowych i innowacji, jest również zdania, że w celu zagwarantowania skuteczności różnych instrumentów UE na rzecz spójności, badań naukowych i innowacji należy je wdrażać w sposób zintegrowany; podkreśla wobec tego konieczność poszukiwania synergii między tymi instrumentami;
13. podkreśla konieczność wspierania MŚP, które rozwijają działalność innowacyjną w ramach strategii i działań koordynowanych na szczeblu krajowym i europejskim, przestrzegając ściśle wymogów w zakresie rozwoju podmiotów przemysłowych i gospodarczych, w celu powszechniejszego stosowania wyników badań naukowych i innowacji, aby zwiększyć potencjał w zakresie konkurencyjności przemysłu wspólnotowego;
14. podkreśla, że badania naukowe i innowacje najskuteczniej rozwija się na szczeblu regionalnym z uwagi na bliskość podmiotów takich jak uniwersytety, publiczne organizacje badawcze, MŚP czy przedsiębiorstwa przemysłowe poprzez wspieranie partnerstwa w zakresie transferu wiedzy i wymiany dobrych praktyk pomiędzy regionami; w związku z tym apeluje do Komisji o inwestowanie w innowacyjne klastry i sieci, również małych i średnich rozmiarów, poprzez pełne zaangażowanie zainteresowanych stron, ściślejszą współpracę z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym oraz poprzez działanie stałego zespołu zadaniowego ds. polityki przemysłowej;
15. domaga się zatem konsekwentnego wykorzystywania przez regiony dostępnego potencjału gospodarczego i technologicznego oraz do jego zwiększania, w szczególności w dziedzinie kluczowych technologii, i aktywniejszego wspierania polityki w zakresie klastrów;

16. podkreśla, że struktury regionalne przyczyniają się w istotny sposób do wzmocnienia przemysłu w Europie; w związku z tym innowacyjne klastry i sieci, zwłaszcza w dziedzinie kluczowych technologii, powinny otrzymywać lepsze wsparcie, aby w skoordynowany sposób wspierać transfer wiedzy, badania naukowe, poprawę kwalifikacji i rozwój infrastruktury;
17. zauważa, że wzrost dysproporcji regionalnych w zakresie potencjału badawczego i rozwojowego jest wyzwaniem, którym należy się zająć nie tylko w ramach polityki spójności, lecz również w ramach polityki w dziedzinie badań i innowacji; w związku z tym apeluje, aby oprócz funduszy na badania naukowe dokonano ponownego podziału środków w ramach tych samych programów operacyjnych w celu wspierania innowacji oraz ułatwienia korzystania przez społeczeństwo z wyników prac badawczych stosowanych w rozwiązaniach dostępnych na rynku;
18. zwraca uwagę, że wprowadzanie na rynek odpowiedniej infrastruktury cyfrowej i innowacyjnych technologii ma strategiczne znaczenie dla wzrostu konkurencyjności regionów i przemysłu UE, sektor TIK odgrywa główną rolę w zwiększeniu wydajności innych sektorów przemysłu, nowoczesną infrastrukturę komunikacyjną o dużej mocy transmisyjnej należy budować głównie w regionach, w których istnieją braki w tym zakresie, oraz że mogłoby to stworzyć korzystne warunki dla inwestycji publicznych i prywatnych i, co ważne, pomogłoby podnieść poziom edukacji cyfrowej wśród przedsiębiorstw;
19. podkreśla znaczenie odpowiednio zrównoważonego i trwałego planu na rzecz racjonalnego wykorzystywania zasobów oraz działań na rzecz stworzenia zintegrowanego i zliberalizowanego rynku energii UE, które są głównym sposobem sprzyjającym realizacji przez przemysł UE konkurencyjnej strategii przemysłowej; przypomina, że UE musi uznać to za wyzwanie skłaniające ją do rozwijania regionalnej polityki na rzecz innowacji opartej na obiektywnym potencjale każdego regionu, w szczególności za pośrednictwem zrównoważonej polityki przemysłowej; podkreśla, że standardy ekologiczne dotyczące surowców, środków pomocniczych, bezpieczeństwa dostaw energii oraz transportu powinny doprowadzić do wzmocnienia spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej a nie do zwiększenia dystansu między regionami centralnymi i peryferyjnymi, przy czym należy zwrócić szczególną uwagę na regiony najbardziej odległe i wyspy oraz na ich potrzeby; wzywa zatem, aby w tych regionach wprowadzono politykę przemysłową będącą w stanie promować tamtejsze sektory, które posiadają największy potencjał, takie jak turystyka, energia ze źródeł odnawialnych oraz badania naukowe i innowacja związane z sektorem morskim i z sektorem rolniczym;
20. podkreśla, że globalne otoczenie biznesowe zmienia się nieustannie i dlatego niezbędne są odpowiednie inwestycje w celu rozwinięcia i dostosowania infrastruktury i usług transportowych, komunikacyjnych i energetycznych, aby sprostać obecnym i przyszłym wyzwaniom;
21. zaznacza, że zintegrowana strategia przemysłowa UE powinna skupiać się na pokonaniu problemu braku kwalifikacji; w tym kontekście podkreśla potrzebę koordynacji inicjatyw na rzecz wspierania rozpowszechniania informacji i kształcenia w zakresie nauk ścisłych, przedmiotów technicznych, inżynierii i matematyki na wszystkich poziomach, przy

jednoczesnym propagowaniu dodatkowych skoordynowanych i ukierunkowanych kwalifikacji wyższych; podkreśla potrzebę przyjęcia ogólnego podejścia mającego na celu podniesienie kwalifikacji zawodowych w dziedzinie energii odnawialnej, ekologicznych procesów przemysłowych i ekologicznego przemysłu; apeluje do państw członkowskich o włączenie kwalifikacji zawodowych dla przedsiębiorców do programów uniwersyteckich i innych kursów na poziomie szkolnictwa wyższego; podkreśla, że Europejski Fundusz Społeczny musi przystosować się do zmieniających się potrzeb sektora przemysłu;

22. podkreśla, że państwa członkowskie mogą lepiej osiągnąć trwałe i uczciwy rozwój w sektorze przemysłu poprzez stosowanie zasady wzajemności strategii handlowych; zwraca uwagę, że odmienne zasady i przepisy handlowe, które szczególnie dotyczą MŚP, nie powinny negatywnie wpływać na struktury sieci regionalnych i konkurencyjne klastry;
23. podkreśla różnice między regionami pod względem rozwoju przemysłowego i apeluje, aby one również zostały objęte nową zrównoważoną polityką przemysłową; ponadto apeluje do Komisji o przyjęcie zintegrowanego podejścia opartego na zarządzaniu wielopoziomym i przypomina o potrzebie wzięcia pod uwagę różnych uwarunkowań społecznych i gospodarczych zależnie od poszczególnych regionów europejskich, a także różnic w zakresie potencjału twórczego i innowacyjnego oraz ducha przedsiębiorczości.
24. podkreśla znaczenie sektora turystycznego w Unii Europejskiej – stanowiącej pierwszy w świecie cel podróży turystycznych – oraz w niektórych regionach, gdzie jest on podstawowym filarem działalności gospodarczej; wspiera strategię Komisji Europejskiej mającą na celu poprawę konkurencyjności sektora turystyki za pomocą środków odnoszących się do jakości, zrównoważonego rozwoju i wspierania wizerunku Europy jako celu podróży turystycznych;
25. podkreśla, że dobrze zorganizowane zarządzanie wielopoziomowe ma zasadnicze znaczenie dla skutecznej polityki przemysłowej w dobie globalizacji.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	30.11.2010
Wynik głosowania końcowego	+ : 40 - : 1 0 : 2
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Sophie Auconie, Jean-Paul Besset, Victor Boștinăru, Zuzana Brzobohatá, Alain Cadec, Francesco De Angelis, Tamás Deutsch, Danuta Maria Hübner, Filiz Hakaeva Hyusmenova, Juozas Imbrasas, María Irigoyen Pérez, Seán Kelly, Evgeni Kirilov, Constanze Angela Krehl, Petru Constantin Luhan, Ramona Nicole Mănescu, Riikka Manner, Iosif Matula, Erminia Mazzoni, Wojciech Michał Olejniczak, Markus Pieper, Tomasz Piotr Poręba, Monika Smolková, Georgios Stavrakakis, Csanád Szegedi, Nuno Teixeira, Michail Tremopoulos, Viktor Uspaskich, Lambert van Nistelrooij, Hermann Winkler, Joachim Zeller, Elżbieta Katarzyna Łukacijewska
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Vasilica Viorica Dăncilă, Jens Geier, Andrey Kovatchev, Elisabeth Schroedter, Dimitar Stoyanov, László Surján, Derek Vaughan, Sabine Verheyen

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	27.1.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 48 - : 0 0 : 2
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jean-Pierre Audy, Zigmantas Balčytis, Ivo Belet, Jan Březina, Reinhard Bütikofer, Maria Da Graça Carvalho, Giles Chichester, Pilar del Castillo Vera, Christian Ehler, Ioan Enciu, Gaston Franco, Adam Gierek, Norbert Glante, Fiona Hall, Jacky Hénin, Romana Jordan Cizelj, Lena Kolarska-Bobińska, Béla Kovács, Judith A. Merkies, Jaroslav Paška, Miloslav Ransdorf, Herbert Reul, Teresa Riera Madurell, Amalia Sartori, Francisco Sosa Wagner, Konrad Szymański, Britta Thomsen, Evžen Tošenovský, Claude Turmes, Niki Tzavela, Marita Ulvskog, Vladimir Urutchev, Adina-Ioana Vălean, Kathleen Van Brempt, Alejo Vidal-Quadras, Henri Weber
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Antonio Cancian, Rachida Dati, Ilda Figueiredo, Françoise Grossetête, Andrzej Grzyb, Jolanta Emilia Hibner, Yannick Jadot, Oriol Junqueras Vies, Bernd Lange, Vladko Todorov Panayotov, Peter Skinner, Silvia-Adriana Țicău, Catherine Trautmann
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Marit Paulsen